

Câu Chuyện Của Thám Tử Lừng Danh Và Siêu Đạo Chích

Contents

Câu Chuyện Của Thám Tử Lừng Danh Và Siêu Đạo Chích	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	3
3. Chương 3	5
4. Chương 4	6
5. Chương 5	8
6. Chương 6	9
7. Chương 7	11
8. Chương 8	14
9. Chương 9	16
10. Chương 10	18
11. Chương 11	21
12. Chương 12	22
13. Chương 13	24
14. Chương 14	25
15. Chương 15	27
16. Chương 16	29
17. Chương 17	31
18. Chương 18	32
19. Chương 19	33
20. Chương 20	35
21. Chương 21	36
22. Chương 22	38
23. Chương 23	39
24. Chương 24	41
25. Chương 25: (hoàn)	42

Câu Chuyện Của Thám Tử Lừng Danh Và Siêu Đạo Chích

Giới thiệu

Editor: VitaniBeta: Vũ Mạn ThiênThể loại: đam mỹ, hiện đại,ngọt ngào ấm áp, Khoái Tân (KaiShin)

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cau-chuyen-cua-tham-tu-lung-danh-va-sieu-dao-chich>

1. Chương 1

Chuyện vào lúc Shinichi còn nhỏ, khoảng thời gian trước cả khi quen biết Ran.

Một hôm Yukiko đang trên đường về mới nhớ chưa mua cơm, liền để Shinichi ở lại công viên, dặn cậu phải ở yên đây đợi đến khi mẹ quay lại.

Sau khi Yukiko đi khỏi, Shinichi liền bước tới đồi cát trong công viên, thì thấy ở đó còn có một thằng nhóc trạc tuổi cậu cũng đang ngồi vọc cát.

Chung quanh không một bóng người, chỉ có hai đứa.

“Tui tên Shinichi, bạn cũng chờ người khác à?”

“Ờ.” Thằng nhóc ngẩng đầu lên, hai người vừa nhìn nhau liền vô cùng kinh ngạc, nhưng sau đó đều lập tức trấn tĩnh lại.

Kinh ngạc, là vì, dung mạo của đối phương và mình giống nhau như đúc.

“Tui có một trái banh nè, chơi chung không?” Shinichi cầm trái banh hỏi thằng nhóc, nó gật đầu.

Hai đứa đá một hồi thấm mệt, liền đi xuống dưới tán cây nghỉ ngơi.

“Muốn xem ảo thuật không?” Thằng nhóc kia hỏi cậu, nhưng cậu giờ còn không biết ảo thuật là cái gì nữa mà.

Vào lúc này, trong đầu óc bé xíu kia chỉ biết có mỗi suy luận và bóng đá thôi.

Thằng nhóc kia nghe vậy không khỏi thở dài một hơi, liền từ trong bàn tay không búng ra một đoá hoa.

“Kỳ diệu quá, là phép thuật sao?” Shinichi phấn khởi reo lên, cái này đúng là không khác gì phép thuật mà.

“Không phải phép thuật, mà là ảo thuật. Ảo thuật đó!” Giữa lúc Shinichi muốn nói cậu muốn xem lại một lần nữa, thì tiếng một nữ nhân đã truyền đến.

“Kaito! Đi về thôi!”

Thằng nhóc gọi là Kaito đáp lại, rồi quay qua Shinichi, trên mặt dẫn ra một tia không muốn “Hoa tặng cho cậu, chúng ta ngày mai gặp lại nha.”

Shinichi mặt phấp phồng cảm ơn xong, liền ngơ ngác nhìn Kaito rời đi, qua một lúc lâu mới định thần lại.

“Sao tìm hình như đập thật mau, cứ như muốn nhảy ra ngoài vậy?” Không dám nghĩ nữa, Shinichi lắc lắc nhẹ đầu, lại tăng bóng tập thêm một lúc.

kid x conan

Hoa tặng cho cậu, chúng ta ngày mai gặp lại

Một tuần lễ sau đó, Shinichi và Kaito đều thường gặp nhau ở chỗ này, chơi đùa tới khi mẹ chúng đến đón mới chịu đi về. Một tuần này chúng nó không làm gì khác ngoài đá bóng, diễn ảo thuật, nhưng chúng vẫn chơi rất hào hứng.

Thế nhưng ngày vui đều không dài lâu, một ngày sau tuần đó, Shinichi lúc đá bóng trượt chân té ngã, trầy một bên khoé miệng.

“Đau... rất đau a...” Shinichi nước mắt tuôn tuôn xuống, tiếng khóc cũng không ngớt.

Kaito nghĩ Shinichi lúc khóc thật khả ái, nhưng lại không nỡ cứ để nó ngồi khóc hoài, rất tự nhiên tiến tới hôn nước mắt cậu, hôn xuống khoé miệng. Có chút máu dính vào miệng nó, nhưng Kaito cũng không e ngại.

“Mẹ tớ nói hôn nhẹ vết thương sẽ không đau nữa, đừng có khóc nữa.” Nói rồi lại hôn gương mặt cậu, làm Shinichi mặt đỏ so với cây táo không hề thua kém.

Hai đứa tiếp tục chơi đùa như thường, tới hoàng hôn xuống hai người mới hẹn nhau sáng mai lại gặp.

Ngày thứ hai, Shinichi vừa đến công viên thì phát hiện Kaito ngày thường đều tới đây sớm hơn chờ mình, nhưng giờ lại không thấy đâu.

Lúc Kaito vừa đến, liền lập tức lao tới ôm chặt Shinichi.

“Kaito?”

“Mẹ tớ nói chúng ta phải dọn nhà rồi... Sau này không gặp nhau được nữa.” Kaito liều mạng ôm chặt Shinichi, mà cậu cũng không muốn tránh né.

Nghĩa là... chúng ta sau này sẽ không gặp lại nhau hay sao? Suy nghĩ này cứ lấn hết tâm trí Shinichi, cái gì cũng không nghĩ thêm nổi.

“Sau này có ngày ta trở thành ảo thuật gia nổi tiếng rồi, ta nhất định sẽ quay lại chỗ này.”

Một khắc trước khi ly biệt, hai người lần đầu tiên hôn môi, cũng là lần cuối cùng gặp mặt.

2. Chương 2

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Khoé mắt gần lệ tỉnh lại, trong phòng chỉ có cậu và... ông Mori đang ngủ say.

“Là chuyện đáng buồn đến mức nào? Sao mình không nhớ nổi.” Thực sự không nhớ nổi, chỉ biết là một giấc mộng vừa hạnh phúc, vừa buồn đau.

Ba năm trước, Kudo Shinichi bị biến thành Edogawa Conan. Sau này, sinh hoạt của cậu đã bị xáo trộn một trăm tám mươi độ.

Cuộc sống trung học vốn có của cậu toàn bộ đều bị sụp đổ không còn vết tích, để giấu thân phận của mình, cậu phải liên tiếp sống qua những tháng ngày đóng kịch gạt người.

Lừa gạt tín nhiệm của Ran, lừa gạt tình cảm của Ran, lừa cả thời gian của Ran chờ cậu, càng lừa dối chính mình, tự gạt rằng mình liệu sẽ có ngày biến trở lại làm Kudo Shinichi như hồi trước.

Đã ba năm rồi, Kudo Shinichi cứu tinh của cảnh sát Nhật Bản, hầu như đã không còn ai nhớ đến, tan biến khỏi thế gian này mất rồi.

Cuối cùng, chỉ còn có Edogawa Conan, nhưng, Edogawa Conan căn bản là không hề tồn tại.

Nghĩ như vậy, suốt ba năm đã tự ám thị trong đầu cậu một “Conan” như thật, khiến cậu không còn hy vọng gì nữa.

Rốt cuộc, có còn ai biết được cậu chính là Kudo Shinichi? Ai biết được bao thuở cậu sẽ trở về hình dạng người lớn? Không có ai biết, chỉ biết là Ran vẫn luôn đợi cậu trở về, mà cậu, đã cùng đường thực sự không thể quay lại.

Ban đầu cậu còn cho Ran số điện thoại, làm Ran vẽ mặt như suýt khóc, suýt khóc chính là vẽ mặt của hạnh phúc cực độ.

Nhưng sau đó, cậu chỉ thỉnh thoảng mới gọi tới thăm hỏi, bởi vì Conan bên cạnh Ran nên hoàn toàn biết tình trạng của cô ấy.

Cuối cùng hai người không có liên lạc nữa, cậu đã sớm nản lòng thoái chí, chấp nhận hiện thực, tập quen theo cuộc sống của một nhóc tiểu học, thành thực mà sắm cái vai Edogawa Conan này, mà Ran, nước mắt cũng cạn rồi.

Kết quả, Kudo Shinichi đã không ai cần.

Xuống giường, Conan lặng lẽ rời văn phòng thám tử, muốn quay về nhà của mình.

Đã hơn nửa năm Ran không có tới quét tước, chính cậu cũng không ở đây, cả nhà giờ đã bám đầy bụi.

Trước đây cậu bỏ đi đã khiến người ta đồn nơi này là nhà ma, kỳ thực cũng không sai, bởi vì bây giờ đúng là như vậy đó.

“Cũng lâu rồi thật muốn đích thân quét tước một chút.” Conan thì thầm tự nhủ.

Đi lên lầu, tới phòng của mình, từ trong góc tủ quần áo lấy ra một cái rương nhỏ.

Mở rương, bên trong là vài món đồ chơi, giấy tờ kỷ niệm các thứ lặt vặt, nhưng đều là những hồi ức thuở nhỏ của cậu, kỷ vật trọng yếu từ dĩ vãng.

Bỗng nhiên, thấy dưới đáy rương có một khe nhỏ ẩn sâu khó để ý, dùng tua vít mở ra, thì đập vào mắt một lá bài Poker.

“Ách cơ?” Giữa lúc cậu cố nhớ lại lá bài này là từ khi nào, thì điện thoại di động vang lên. Cậu liền nhanh chóng cất lá bài vào túi áo.

Là Ran gọi, Ran nhắc cậu nhớ về nhà đúng giờ, bởi vì lát tối cả nhà được mời đi xem ảo thuật.

Ảo thuật gia là một người bằng tuổi với cậu, nghe nói là một ảo thuật gia đại tài, tuổi còn rất trẻ đã nổi danh thế giới.

Ảo thuật gia.... Hình như đã có lúc, có người từng nói với cậu muốn trở thành một ảo thuật gia...

Hình như gọi là Kaito. Dáng vẻ của anh cậu đã không còn nhớ rõ, tin rằng cho dù có gặp lại cũng vô phương nhận ra.

Không hiểu sao, Conan lại nghĩ tới quái đạo KID cũng đã bắt tằm một khoảng thời gian, bất giác lại đoán rằng hẳn là có lý do ngoài ý muốn.

Kaitou KID, tên tiểu tặc này sau khi bắt tằm bắt tít, cậu lại thấy trong lòng có chút trống vắng, dù sao, một thám tử lừng danh cũng không muốn mất đi cường địch của mình.

Vừa miên man suy nghĩ, vừa đi khỏi ngôi nhà.

Bất tri bất giác lại một mình đi tới công viên, không một bóng người.

“Ta đi đến đây từ bao giờ?”

Đang lúc Conan cứ đứng nghĩ suy nghĩ hoặc, lại thấy một thanh niên đang nhìn mình, hẳn là tuổi tác so với mình không chênh lệch lắm.

Hai người chắc là chưa hề gặp qua nhau, nhưng người kia lại gọi đúng tên của cậu. “Shin... Shinichi..!?”

Đối với người tự nhiên gọi đúng ngay tên thật của mình, Conan thập phần kinh ngạc, bỗng nhiên nhớ tới kính mắt bỏ trong túi áo, còn chưa đeo lên.

Đối phương và cậu có khuôn mặt rất tương tự, nhưng người kia có vẻ trưởng thành hơn.

Người nọ rất nhanh bèn sửa lại “Xin lỗi, mặt của nhóc nhìn rất giống một người bạn chơi với ta hồi nhỏ.”

“Anh quen biết anh Shinichi à?” Nghe đối phương nói là nhìn lầm, liền thở phào một hơi, nhưng cậu vẫn là không nhớ ra đã quen người này ở đâu.

“Có quen chứ, nhưng cậu ấy chắc đã quên rồi. Anh khi còn nhỏ nhà ở gần chỗ này, trước khi dọn đi tặng cho cậu ấy một lá bài Poker, mong rằng cậu ta sẽ không quên anh. Nhưng đáng tiếc cậu ta hình như không thêm lưu nó trong lòng.” Người nọ mặt lộ ra biểu tình tiếc nuối, nói xong liền hướng đường cậu vừa đến mà bỏ đi.

Trước khi đi, anh để lại một câu nói. “Sau này gặp lại, thám tử lừng danh Edogawa Conan.”

Bóng lưng anh rất quen thuộc, thanh âm cũng vậy, bài Poker có thể làm chứng, nhưng Conan vẫn là nhớ nghĩ không ra người này là ai.

3. Chương 3

Buổi tối, Conan cùng Ran và chú Mori vào rạp. Bởi vì vé là Sonoko tặng cho Ran, nên cậu cũng đi theo được.

“Ở gần đây hình như có lớp dạy ảo thuật vừa khai trương thì phải, hơn nữa nghe nói thầy dạy ảo thuật vô cùng tuần tú đẹp trai...”Sonoko vẫn thao thao bất tuyệt, Conan và hai người kia cứ như làm nền, ngậm miệng nghe không chen vô được lời nào.

Đối với ba cái tin này, Conan luôn luôn giả điếc dù có lỡ nghe vào tai, cậu trước giờ chỉ hứng thú với ba cái hiện trường án mạng thôi.

Trong rạp, Conan để ý phát hiện nhiều khuôn mặt nhìn rất quen, trong đó có không ít là cảnh sát và thám tử tiếng tăm Nhật Bản.

“Bọn họ không giống vô đây để xem ảo thuật, kì lạ thật.”

Conan đối với tình huống này cảm thấy rất nghi hoặc. Sonoko nghe vậy không khỏi cười trộm, đem lý do nói cho cậu biết, tiện thể châm chọc cậu đúng là cái đồ mù tịt thông tin.

“Nhóc chưa nghe sao? Nghe đồn Kaitou KID đêm nay sẽ xuất hiện ở đây, cho nên mọi người mới hiếu kỳ tới xem biểu diễn lần này. Hoá ra nhóc ngốc tới mức tin này cũng không biết sao? Tiểu quỷ”

Conan lập tức để ý những người đang nói chuyện gần đó, phát giác ngoại trừ những ảo thuật gia đang nói chuyện bên ngoài, còn có không ít chính là đang nói về Kaitou KID.

Nghi vấn đã được giải đáp, nhưng lại xuất hiện một vấn đề mới, nếu thật như vậy, vì sao Kaitou KID lại chọn chỗ này tái xuất?

Câu hỏi đặt ra, Conan bắt đầu dĩ có chút buồn bực khi cảm thấy bản thân đã chậm nắm bắt tin tức của KID.

“Hừ...mình đã thực sự thành trì động rồi.”

“Chuyện này rõ ràng quá mà. Đến tớ cũng còn nghe ngóng được, mà cậu thì chả hay biết gì cả.”

Giọng Osaka đáng ra không thể nghe thấy ở đây lại vang lên bên tai, quay đầu lại thì thấy Heiji đứng ngay phía sau mình.

“Hat...Hattori?” Bị kinh hách đến không khỏi lùi ra sau một bước, không nghĩ tới cả Heiji cũng biết tin này, bất chấp đường xa lội tới đây.

“Buổi tối tốt lành, Kudo.” Heiji vui vẻ chào hỏi, xem ra tâm trạng không tồi, Conan theo thói quen giạt tay Heiji một cái nhắc nhở.

“Sao tớ cũng không biết cậu tới Tokyo?”

Đối với việc Hattori đến Tokyo mà không báo mình một tiếng, Conan đã cảm thấy có chút khó chịu rồi.

“Thì không nói cho cậu biết, muốn cho cậu một chút kinh hỉ, cậu đêm nay cùng tớ xem biểu diễn ha.”

“Kinh hỉ? Tớ thấy kinh hách thì có.” Conan rất không vui mà nói.

Hai người cứ như vậy chen qua đám đông đi tới vị trí của mình, lúc đi có rất nhiều người đụng trúng bọn họ, cho nên khi gần tới chỗ ngồi rồi, Conan cảm thấy ơ là phiền phức.

Chỗ ngồi của bọn họ ở ngay sau Ran một ghế, vì chỗ ngồi kế bên Ran đã bị Kazuha chiếm mất.

“Tin đồn về Kaitou KID truyền ra như thế nào?”

Thời gian không còn nhiều, Conan trong người máu thấm tử lại bắt đầu sôi trào lên, bởi vì đối thủ lâu năm Kaitou KID của cậu lần thứ hai xuất hiện, khiến cuộc sống buồn chán bình ổn thường ngày của cậu tăng thêm sắc màu.

“Tớ cũng không rõ lắm, chỉ biết có người tung tin là đã gặp hắn trong rạp biểu diễn, nói thật không đáng tin cậy lắm. Tớ tới đây... là vì nguyên nhân khác. Kazuha cứ nằng nặc đòi muốn đi xem nên tớ đành đi theo.”

Dù miệng nói “đành đi theo”, nhưng Conan thấy trong mắt Heiji cũng giống như cậu, ánh ra tia hưng phấn khó nhẫn lại.

Sau khi mọi người ổn định chỗ ngồi không lâu, hội trường bỗng nhiên cúp hết đèn, âm nhạc vang lên, bốn phía tràn ngập khói trắng.

Một chùm ánh sáng nổi lên phía sân khấu.

“LADIES AND GENTLEMEN!! This is a show time!!”

Hơn chục con bô câu trắng từ sân khấu bay ra, hiện ra một người đứng trên sân khấu.

Anh ta chính là ảo thuật gia. Mọi người trong rạp đều đem hết lực chú ý tập trung vào trên đài. Nam tử trên đài mặc một kiện lễ phục đen tuyền, đầu đội mũ chóp cao, trên mặt vương dáng tươi cười sáng lạng, mang theo tâm trạng vô cùng thoải mái dễ dàng.

“Là người hồi sáng?” Conan lập tức nhận ra anh ta chính là người mình gặp ở công viên hồi sáng, bởi vì dung mạo giống mình như vậy thật không có nhiều người. Cậu lập tức nghĩ đến lớp học ảo thuật mà Sonoko nói đến có thể đều là anh ta truyền ra.

Lúc rảnh rỗi chắc phải tới xem qua rồi. Suy nghĩ này bắt giắc hiện lên trong lòng Conan.

4. Chương 4

“Chân thành cảm ơn quý vị khán giả đã đến thưởng thức tiết mục ảo thuật của Kuroba Kaito tôi. Ảo thuật chính là trò xiếc gạt người, nhưng mà, những người ở đây...tuy rằng họ biết mình bị gạt, nhưng trong lòng vẫn cảm thấy vui thích. Mong rằng mọi người đêm nay sẽ cảm nhận được loại cảm giác vui thích này.”

Lời nói thấu tình thẳng vào trong tim của mỗi người.

“Vui thích dù biết mình bị lừa, cách nói chuyện có phần rất giống Kaitou KID.” Conan không hiểu vì sao hay đem Kuroba Kaito và Kaitou KID liên tưởng với nhau.

Ban đầu đi bộ trên không trung, nói lời chào với khán giả, sau đó đích thân lại gần hơn

Sau một trận khói trắng, ảo thuật gia biến mất không còn tăm hơi, lần thứ hai xuất hiện, đã nằm trên sân khấu, bên cạnh ở đâu ra một con rối.

Con rối tự biết đi lại trên không, lại không thấy có điều khiển gì cả, làm trò trên sân khấu hí lộng ảo thuật gia kia té ngã, mọi người cười ầm ầm. Sau đó một màn bài Poker từ túi áo bắn ra kết thúc màn thứ nhất.

Các màn ảo thuật ngoạn mục cứ tiếp tiếp, mọi người cười đến càng ngày càng thoải mái, tâm tình cũng ngày càng tốt hơn. Có người được mời lên sân khấu giúp một tay, để rồi khoái trá bị lừa một trận.

Trong toàn bộ thời gian biểu diễn không ai bỏ đi về, cũng không có lúc nào tiết mục chán ngắt, đúng như Kuroba Kaito nói, tuy rằng bị gạt, nhưng trong lòng đều cảm thấy vui thích.

Bất tri bất giác biểu diễn đã tới hồi kết thúc.

“Đây là lần đầu ta biểu diễn ảo thuật, nên đặc biệt tặng mọi người một phần quà kỷ niệm. Bây giờ mời các vị kiểm tra lại túi áo túi xách của mình, ở đó vốn không có gì, nay ta đã tặng cho các vị một vật làm kỷ niệm.

Tất cả mọi người kinh ngạc bắt đầu lục xem túi áo họ, phát hiện những vật nhỏ xinh làm rất tinh tế. Có người là dấu kẹp sách, có người được móc chìa khoá, đủ loại đủ kiểu đều có.

Xem ra không có ai phát hiện được mình bị bỏ vào khi nào, mọi người vừa mừng vừa sợ.

Conan và Heiji cũng vậy, Heiji được một cái huy hiệu trên áo, Conan thì được một lá bài và một hộp kẹo ô mai.

Đó là một lá bài Poker 2 cơ.

Giống như muốn nhắc nhở Conan rằng chuyện khi còn bé và chuyện phát sinh hồi sáng là có liên quan với nhau, bài Poker liên tục xuất hiện trước mặt cậu.

“Hi vọng mọi người sẽ thích nó. Tiết mục đêm nay phải dừng ở đây rồi, có cơ hội sẽ lại biểu diễn cho mọi người xem.” Kuroba Kaito sau khi nói lời tạm biệt, thì theo đàn bò câu trong sân khấu biến mất, đèn trong rạp cũng lần lượt bật lên.

“Gì đây nha! Cậu được hộp kẹo, rất hợp với cậu nha.” Conan nghe tiếng nói phiến phức bên tai, biết ngay Heiji đang châm chọc bộ dạng nhóc con của hắn.

“Đáng tiếc tớ lại là huy hiệu Sherlock Holmes, không thích lắm, tặng cậu luôn cho khỏe.” Heiji đem quà kỷ niệm phóng tới phía Conan rồi đứng lên.

Trên tay có ba vật chẳng liên quan, nhưng Conan cứ nghĩ chúng nhất định là có ý nghĩa gì đó, nhưng đây chỉ là trực giác vô căn cứ thôi.

“Là kẹo màu đỏ tươi như Ruby sao?”

Vị ô mai bắt đầu lan ra trên đầu lưỡi, vị cũng không tệ.

“Cuối cùng hắn cũng không có xuất hiện.... Kaitou KID, thật có chút đáng tiếc.” Heiji vẫn đang tiếc hận nói, đợi đám đông người tan bớt.

Mọi người đều cao hứng bàn tán về buổi biểu diễn, đang lúc Conan lười biếng nhắc mông khỏi ghế thì nghe đâu có một tiếng động trên mặt đất.

Có một ống tròn trên đất, bên trong cuộn một tờ giấy.

Trừ Conan ra, không ai để ý tới.

“Kudo Shinichi:

Đã đến lúc rồi, sau một thời gian dài chờ đợi, Arsene Lupin sẽ cùng Sherlock Holmes người lần thứ hai hội ngộ.

Bây giờ là 2 giờ sáng

Kaitou KID.”

Rõ ràng đây là dành cho mình. Việc Kaitou KID biết Conan và Shinichi có thể là một, Conan đã biết lâu rồi, nhưng thật không ngờ hắn biết rõ như vậy, lại canh trước được thời điểm cậu nhận được thư.

“Ý là muốn mình và hắn đơn độc quyết đấu sao?” Lúc này Conan trong lòng vô cùng phấn khởi, bởi vì cơ hội cùng Kaitou KID đơn độc quyết đấu rất ít.

Chỉ là... hắn muốn cái gì? Hội ngộ Sherlock Holmes là ý gì?

Xem lại một lần từ đầu tới cuối vẫn không rõ được. Nhìn lại bốn phía hầu như không còn ai hết.

“Conan! Em còn ở đây làm gì vậy? Đi mau lên.” Ran nhanh chóng bắt được tay cậu, cứ vậy kéo cậu xềnh xệch đi khỏi.

“Chị Ran... Em học lớp ba rồi đó...” Bây giờ bị kéo đi thế này vẫn thấy không được tự nhiên, bởi vì vẻ ngoài cậu giờ đã là thằng nhóc 9 tuổi rồi chứ có còn 6 tuổi nữa đâu.

“Cái này là phạt em cứ đứng ngốc ra kêu hoài không nghe.”

“Chị hết giận là được rồi...” Đối với mấy trò dạy dỗ của Ran, Conan không thể làm gì khác ngoài thuận theo cô ấy để bị lôi đi.

5. Chương 5

Lúc Conan bị kéo đi, cảm thấy có gì kì kì, hình như hướng bọn họ đang đi không phải là đường vừa vào ban này.

“Chị Ran, chúng ta không phải đi về sao?”

“Vừa nãy MC nói ảo thuật gia có một trà hội xã giao, chiêu đãi mọi người, em không nghe sao? Chúng ta cũng được nhận thiệp mời tối, cũng phải giữ phép đi một chút mới được.”

Vừa chộp vào phòng khách đã thấy có một đồng người đang vây Kuroba Kaito kín mít.

“Anh bây giờ đã có người yêu chưa ạ?”

“Ảo thuật gia anh tôn kính nhất là ai?”

“Lần đầu tiên biểu diễn ảo thuật, anh cảm thấy thế nào?”

“Có định ở lại Nhật Bản không? Sau này có dự định gì?”

Không biết là chiêu đãi mọi người hay chiêu đãi bọn phóng viên nữa. Nói chung bọn họ ta một lời người một tiếng hỏi Kuroba Kaito đủ thứ vấn đề từ công tác đến cá nhân.

Kuroba Kaito trong thoáng chốc liếc thấy Conan, ánh mắt hai người tương tiếp, nhưng anh rất nhanh lại dời đi.

“Làm bộ không thấy mình sao?”

Vì Conan cũng đã gần lên lớp 4 rồi, Ran cho rằng cậu sẽ không lại đi lạc, nên để cậu đó rồi cùng Sonoko chào hỏi những người quen biết. Còn Heiji đã bị Kazuha kéo đi từ hồi nào.

Trong suốt bữa tiệc, Conan cũng chỉ là ở xung quanh đó, buồn chán đi dạo lòng vòng giờ sắp đờ ra rồi.

“Tiểu quý, buồn chán lắm hả?”

“Ta không phải tiểu quý!”

Rõ ràng cảm giác được người kia đang nói tới mình, nên theo phản xạ bác bỏ câu nói kia.

Ngẩng lên nhìn, trước mắt, là người vừa nãy làm lơ cậu.

“Sao lại là anh?”

“Bởi vì... tôi không quên được cậu... Nói giỡn đó.”

Conan vừa bị lời của Kuroba dọa hết hồn, thì ngay sau đó lại nghe anh nói hai chữ “nói giỡn” quá dễ dàng thần nhiên, nên nảy sinh cảm giác thật muốn một nắm quyền nắm mạnh xuống nền.

“Thật ra tôi chỉ muốn hỏi cậu, có hứng thú với ảo thuật không?”

Hoàn toàn không thêm lý đến Kuroba, Conan xoay người muốn bỏ đi, nhưng cổ tay đã bị kéo lại, người bị đè vào vách tường, bị hai tay Kuroba vạy chặt.

Conan thân chỉ cao tới ngang ngực Kuroba, mỗi hơi thở hít vào đều mang mùi hương của anh, một mùi nước hoa Cologne thơm nhạt thanh tao.

Thân nhiệt Conan hình như đang nóng dần lên.

6. Chương 6

Hôm sau tan học, Conan một mình tới lớp học ảo thuật lần nữa.

Đứng ở ngoài quan sát một hồi, nhận thấy ngoài tấm bảng treo bên ngoài, thì nơi này cũng chỉ là một căn nhà ở bình thường thôi.

Ngay lúc Conan muốn tới gần để nhìn rõ hơn, thì Kuroba từ trong nhà đi ra.

“Biết ngay cậu sẽ quay lại đây một mình.”

“Là ý gì?”

Lần trước bởi vì có Heiji bên cạnh, Conan không tiện quan sát kĩ Kuroba lúc mặc y phục thường ngày.

Người này trông qua rất du nhàn, hơn nữa cảm giác không giống tới đó lần đầu gặp nhau, cứ như người này đã bỏ đi một lớp mặt nạ.

“Tôi nghĩ cậu hẳn là tan học rồi, bây giờ rảnh thế nào cũng tới đây, muốn vào trong tham quan không?”

Không thể nén được sự hiếu kỳ, Conan trong lòng đã rất muốn đồng ý mà vẫn chần chừ.

“Rồi tôi sẽ dạy cậu một ít ảo thuật.”

Conan cưỡng lại không được dụ dỗ của Kuroba, theo anh đi vào trong.

Đầu tiên là khu vực phòng học. Cũng không giống phòng học gì lắm, có một bộ bàn ghế duy nhất để sát góc phòng, chừa chính giữa một khoảng trống lớn.

Kuroba không có ý dừng lại, chỉ quay lại nhìn Conan đang đi chậm dần, ý bảo cậu đi theo bên cạnh anh.

Mỗi căn phòng đều có gì đó rất không hài hoà với nhau. Có phòng thì vẻ rất cổ kính, mà có phòng thì tạo cảm giác vô cùng ấm áp thiên nhiên giống như phòng ngủ ở nhà.

Đi tiếp đi tiếp, một lát thì tới phòng bếp.

Không giống phòng bếp của một tên thiếu niên, vì nó thật sự rất sạch sẽ, mọi thứ đều ngăn nắp đâu ra đó.

“Không phải anh muốn dạy ảo thuật ở phòng bếp luôn đó chứ?”

Conan hỏi mà chính bản thân cũng nghĩ vấn đề này có đáng để tâm đâu.

“Ha ha ha! Thần kinh nhóc tự nhiên chập mạch sao? Giờ cũng gần chiều rồi, muốn uống ly cà phê. Nhóc giúp ta đem một gói trong phòng học lại đây, để lên bàn ăn, phiên nhóc rồi.”

Conan có chút không sẵn lòng, muốn từ chối, nhưng rốt cuộc cũng đầu hàng dưới dáng tươi cười của Kuroba.

“Mình tới giờ vẫn không miễn dịch được với nụ cười của hân.”

Trong lúc Kuroba chuẩn bị, Conan đứng quan sát chung quanh, luôn luôn cảm thấy ngôi nhà không hài hoà.

Một ảo thuật gia thiếu niên, sao có thể tự mua một căn nhà lớn vậy?

“Chỉ là một ngôi nhà bình thường thôi mà, lại đây mau, thời gian không đợi người đâu.”

Một mình ở cùng Kuroba rất tự nhiên, cũng không phải che giấu gì cả, Conan có cảm giác mình được trở về là Shinichi lúc trước.

Hương cà phê lan ra từng đợt, làm cho tinh thần người khác hơi chấn động.

“Tôi suýt nữa quên là đang đun cà phê rồi.”

Kuroba đi tắt lửa rồi từ trên giá lấy ra hai cái ly rót cà phê vào.

“Tôi không có nói muốn uống cà phê, anh tự làm tự uống cái ly kia luôn đi nha!”

“Thì cũng đã rót rồi, hơn nữa cũng có một ly thôi mà, cậu thay tôi uống đi.”

Hơi nóng từ ly cà phê chậm rãi lan toả trong không trung.

“Thấy màn ảo thuật của tôi thú vị hơn người khác trước đây nhiều không?”

“Thú vị, lâu rồi không có được cảm giác hào hứng như vậy.”

Sâu trong nội tâm Conan biết mình nhận ra điểm thú vị của ảo thuật, nên mới cùng Ran đi xem, chỉ là các lần trước vẫn không thể tìm lại được nhiệt huyết như ngày xưa theo bắt KID.

Nhưng hôm nay, cậu cuối cùng cũng cảm nhận lại được. Conan không chừng sau này lại càng nhiều, càng nhiều lần tìm lại được cảm giác này.

Trong phút chốc, cậu thấy lại dáng cười của Kuroba lúc còn nhỏ, tim tự nhiên đập loạn.

Thấy không xong, trong khi phản xạ muốn đứng lên, lại làm đổ ly cà phê đang nóng hổi.

Conan còn chưa kịp phản ứng thì tay trái phồng đỏ đã bị Kuroba kéo qua bồn rửa tay hạ nhiệt.

Vết phồng và dòng nước lạnh kích thích tuyến lệ của Conan, nước mắt đã ứa bên khoé mắt, chỉ là không có nhỏ giọt.

“Đỡ hơn nhiều chưa?”

“Đỡ nhiều rồi...”

Từ trước tới giờ chưa từng thất thường như vậy.

Conan tự vấn, trước nay cậu chưa từng vì một người mà phát sinh đủ chuyện ngoài ý muốn, vụn vụn láo táo, mất đi lãnh tĩnh, thậm chí... còn muốn ý lại đối phương.

Trước đây Ran thường băng bó cho cậu, cũng không có loại cảm giác này.

Sau khi vết bỏng đỡ rồi, Conan nhanh chóng cáo lui.

Một khắc trước khi cậu rời đi, Kuroba còn không quên nhắc nhở phải cận thận chăm sóc các vết thương loại này, nhưng Conan căn bản là không nghe vào tai.

Không ngờ, tất cả đều bị xáo trộn.

Sau hỗn loạn, sẽ phát sinh biến đổi.

Sau khi chạy thực mạng về văn phòng thám tử, không thềm để ý tới ai, đi thẳng lên phòng.

“Mình vừa rồi làm sao thế? Tim đập rất nhanh? Ảo giác... chỉ là ảo giác thôi”

Cả đêm đó, Conan trong lòng không yên, tâm lý thất thường bát lặc, nhưng bề ngoài vẫn làm như không có chuyện.

Ran thấy băng vải trên tay Conan, lo lắng hỏi đã xảy ra chuyện gì.

Conan nghe vậy đương nhiên có chút vui sướng. Từ khi cậu bị biến thành một đứa trẻ con, Ran luôn quan tâm cậu như vậy.

Nhưng mà, trong tim cậu lại có thêm một người khác.

Một người, ban nãy vừa tận tình băng bó, xử lý vết bỏng cho cậu.

Conan bất giác phát hiện một bức thư.

Mở thư ra, phần lớn đều để trắng, chỉ có một dòng nho nhỏ viết cuối trang.

The third of hearts(3 cơ).

Lần đầu tiên thấy chữ viết tay của chính KID.

Nhìn qua cũng rất chỉnh tề.

Bỗng nhiên Ran đi tới bên cạnh, Conan lập tức giấu thư đi.

“Sao bí mật vậy, thư của bạn gái gửi sao?”

“Cái đó mới càng không, bọn em so với tình nhân cách càng xa đó.”

Lời nói mập mờ, làm Ran có chút để ý.

7. Chương 7

Mấy ngày kế tiếp, sinh hoạt của Conan đã chuyển qua lộ trình mới.

Đến trường – tan trường – tới nhà Kuroba – về nhà.

Conan thích tới nhà Kuroba, hầu như còn muốn ở luôn bên đó. Bởi vì anh làm cuộc sống Conan có thêm màu sắc, luôn luôn có những phát hiện thú vị mới.

Phát hiện rằng Kuroba lúc mặc đồ ở nhà với lúc diện lễ phục biểu diễn hay áo vest thật như là một tà một chính. Làm như anh lúc trong nhà và anh lúc trên sân khấu là hai con người hoàn toàn khác nhau.

Bất quá đều cùng một điểm chung, chính là đều tuần tú như nhau, rất hấp dẫn ánh mắt người khác.

Kuroba Kaito, đúng là một ảo thuật gia trời sinh, một người sinh ra để biểu diễn trên sân khấu.

Còn một phát hiện khác, diễn ảo thuật, so với xem ảo thuật còn thích thú hơn nhiều. Thành quả sau khi luyện tập thành công, khiến người ta cảm thấy rất thỏa mãn, giống như cái thỏa mãn cùng tự hào lúc suy luận vụ án.

Hôm nay, Kuroba không có tiết học, nên chỉ có hai người trong phòng một nghe một giảng.

“Cậu so với những người khác đều học nhanh hơn rất nhiều.”

“Là vì tôi có thiên phú.”

Nghe Conan nói vậy, Kuroba cảm thấy có chút khó chịu, nảy lên loại dự cảm muốn ăn hiếp chà đạp Conan một chút. (Ồ @@ anh thực dân nửa phong kiến quá vợ giỏi hơn chồng mới là cp hiện đại mà anh o_o)

“Nếu như cậu không quá gắng sức tới làm tay mình bị thương, thì sẽ học được nhanh hơn ấy.”

“Tôi đã nói rồi, tôi lỡ tay thôi, chỉ là bất cẩn thôi!”

“Vô luận như thế nào, thì cậu cũng không nhanh hơn tôi được, ha ha!”

Kuroba một bên khi dễ Conan, một bên cười đến vui vẻ.

Đột nhiên, có người ấn chuông cửa, làm thế giới riêng tư của hai người bị gián đoạn.

“Thiệt tình... Chẳng lẽ lại là học sinh mới?”

“Biểu cảm của anh như vậy sẽ làm nhiều người rất thất vọng nếu nhìn thấy đó, đặc biệt là nữ sinh.”

“Đừng nhiều chuyện.”

Qua vài ngày ở chung, Conan biết Kuroba trước mặt cậu đây luôn luôn có đủ loại biểu hiện, có lúc như một thằng nhóc ranh, có lúc lại là một nam nhân trưởng thành.

Nhưng... những vẻ mặt đó, cậu không muốn ai khác ngoài cậu được nhìn thấy. Cậu chỉ muốn độc chiếm cảm xúc của Kuroba, không chia xốt cùng ai nữa. (còn thằng vợ lại chuyên chủ độc tài quá đi = = thôi coi như chúng bây hợp nhau)

Kuroba thu lại nét mặt khó chịu, mang mặt nạ mỉm cười đeo lên, biến trở về một Kuroba “lúc bình thường”.

“Kaito!!!! Nhớ cậu quá!!!!”

Cửa vừa mở ra, đã có một nữ sinh bay vô ôm ngay lấy Kuroba, xiết chặt không buông.

Thấy động tác này, lại nghe nữ sinh kia thân mật gọi tên anh như vậy, một loại cảm giác mang tên đồ kỵ chiếm lấy đầu óc Conan.

Cô gái này rốt cuộc là ai? Sao có thể tiếp xúc thân mật với Kuroba như vậy? Vô số ghen ghét hiện ra đầy rẫy trong đầu Conan, làm tâm trạng ngày càng ô uế xấu xí.

“Aoko...Buông... Buông tay, có người kia.”

“A! Tại vui quá quên mất!”

Aoko chuyển ánh mắt về phía Conan, còn cậu thì vừa kịp lúc chỉnh lại bộ dáng tươi cười ngây thơ của trẻ nhỏ.

“Vậy còn, bạn gái kia là ai? Còn có thằng nhóc này nữa.”

Còn có bạn gái nào? Conan lập tức chuyển đường nhìn từ Kuroba ra ngoài cửa.

Thân ảnh ngoài cửa thập phần quen thuộc, chỉ là cậu kinh ngạc vì sao cô ấy lại ở đây.

“Chị Ran!?”

“Cô ấy vừa tới đây, cũng không có đi vô.”

“Bé Ai nói gần đây sau khi tan học là em không gặp ai chạy thẳng về, mọi người rất lo lắng đó.”

“Em xin lỗi.”

Ran không ngừng quở trách, Conan chỉ biết cúi đầu nghe.

Aoko lôi Kuroba vô phòng học gần đó nói chuyện riêng trong khi Ran vẫn còn mắng Conan xối xả ngoài phòng khách.

Lời từ phòng khách vọng vào cũng nghe rõ mười mươi.

“Dạ đúng là em ở đây trước giờ.”

“Hay quá ha? Mỗi ngày tan học không về nhà ngay, chạy đến đây chơi giỡn phá phách làm phiền người ta, lỡ em gây họa chị ăn nói thế nào đền bù thế nào...”

“Em thực xin lỗi...”

Kuroba làm bộ như cái gì cũng không biết, tiếp tục nói chuyện phiếm với Aoko.

“Cậu không phải tới Kyoto học đại học sao? Sao lại về đây?”

“Không phải, chỉ hiểu kỳ muốn xem nhà mới của cậu thôi, rộng quá a~~ Nói vậy, tớ tới cậu không mừng sao?”

Làm bộ đánh Kuroba nhẹ một cái, Kuroba cũng làm bộ dạng xin lỗi rồi rút.

“Không phải vậy đâu mừ. Mà này Aoko, cậu nghĩ bọn họ là gì của nhau?”

“Không phải là chị em ruột sao? Sao hỏi vậy?”

“Không đơn giản vậy đâu.”

Ran giáo huấn Conan một hồi xong, cuối cùng cũng kéo cậu trở lại tìm Kuroba, vừa vặn nghe được Kuroba đang nói đến Conan.

“Kuroba Kaito, anh đang nói cái gì tôi đó?”

“Hé hé, đang kể mấy bộ đáng xấu xí của nhóc khi ở đây thôi, tiểu quỷ.”

Thế là lại thêm một trận ầm ĩ.

Hai người thật giống y như con nít, người cãi ta nhường. Aoko và Ran cũng rất ăn ý không có xen vào bọn họ.

Đến khi hai người cãi vã lắng xuống, thì cũng hết 5 phút đồng hồ.

“Thăm tử nhóc con, không thấy đói bụng sao?”

Vừa tính nói “không”, nhưng cái bụng hình như phản đối cậu, liên tục kêu rột rột.

Conan xấu hổ bỏ đi thẳng ra, mặt nhất thời đỏ ửng lên.

“Hiếm khi có được ngày đông đủ vậy, chúng ta đi ăn món ăn Trung Hoa đi.”

“Xin lỗi...Lần sau vậy, vì tớ nấu cơm rồi. Nhưng mà nấu cũng nhiều, hay qua nhà tớ ăn bữa cơm nhạt vậy, dù sao cũng thêm mấy đôi đũa thôi mà.”

Không ai đề nghị khác, thế là bốn người cùng nhau tới nhà Mori.

Đi ngang mấy tiệm đồ ăn dọc đường, bốn người cũng náo động một hồi, mua về một đồng thực phẩm và đồ ăn vặt.

“Hả! Bỏ đi đánh mặt chược rồi sao? Không nói ai biết gì hết.”

Vừa than xong một tiếng về ông bố vô tâm, hai cô gái vừa vào bếp bắt đầu chiến đấu, còn hai nam sinh kia thì ngồi lại nhàn nhã ăn vặt.

“Conan, không đi tìm thư sao?”

“Cứ lo nói chuyện phiếm, quên mất việc này.”

Các lá bài Poker đều được nhận bằng nhiều cách khác nhau.

Có một lần là dán trên cặp sách, có lần lại kẹp trong cuốn tiểu thuyết, nói chung là cứ liên tục xuất hiện.

Hôm nay lại gửi tới bằng phương pháp truyền thống nhất, gửi bưu điện.

“Bây giờ đã là 9 cơ rồi, còn bốn lá nữa thôi. Nhưng cuối cùng là hần muốn làm cái gì? 9 cơ ý nghĩa là muốn trộm, chắc chắn không sai.”

Kogoro đêm nay đi đánh mặt chược không ở nhà, Conan đem bài Poker bỏ vào túi áo, cầm phong thư nhìn tới nhìn lui hoài.

Kuroba len lén đi tới phía sau Conan, đem phong thư đoạt lấy, làm suy nghĩ Conan bị gián đoạn.

“Woa, là gửi phong thư 9 cơ sao? Đã là lá thứ 9 rồi, hoá ra có người hướng cậu tỏ tình à.”

“Không phải đâu, đây không giống thư của nữ sinh.”

Conan nhanh chóng đoạt lại phong thư, chạy vào trong phòng.

Lần đầu tiên ăn cơm cùng Kuroba, không ngờ phát hiện được, anh ta cư nhiên lại đi sợ cá, mà còn là sợ một cách vô cùng khoa trương.

Ầm ỉ cả một buổi tối, Conan cũng đã buồn ngủ rồi.

“Shinichi tôi rất thích cậu.”

Trong mộng lung, Conan cảm giác có người ôm mình trong lòng, rồi nói bên tai như vậy, hơn nữa còn dùng cách gọi rất thân mật.

“Là Ran à?”

Nghĩ lại không giống như đang mơ, cậu cố gắng mở mắt, cử động tay chân, nhưng thân thể cứ đờ ra như băng, không cử động được.

Không biết rõ người đó là ai, nam hay nữ cũng không nhận thức được, chỉ cảm thấy môi bị hôn một cái, cuối cùng lại ngủ thiếp đi trong hương thơm quen thuộc.

8. Chương 8

Hôm nay Conan thức dậy rất sớm, chuẩn bị xong xuôi, so với ngày thường vẫn còn sớm hơn một khoảng.

Nhìn phòng khách chỉnh tề, thật không tưởng tượng nổi hôm qua bốn người ăn chơi đến mức mỗi một thiếp ngủ, thậm chí Kuroba bọn họ về nhà thế nào cũng không biết.

Khí trời hôm nay rất oi bức, bầu trời cũng một mảng xám nghét như sắp sập tới nơi.

Chắc sắp mưa rồi.

Mà kỳ thật... thần tình Ran sáng nay có chút kỳ lạ, cậu đi khỏi nhà cũng không nhận ra. Điều này khiến cậu có phần bất an.

“Siêu thám tử, sao bộ dạng tâm sự trùng trùng thế kia?”

Đang trên đường thì có một giọng nhẹ nhàng hỏi Conan. Tâm sự trùng trùng? Cậu cũng không biết phải đáp lại thế nào.

“Cũng không có gì. Chỉ là cứ có cảm giác hôm nay sẽ xảy ra chuyện gì đó, trong lòng không yên ổn được. Trước giờ chưa từng thế này.”

“Chắc tại trời sắp mưa lớn, cũng có thể là trực giác sẽ có án mạng của thám tử như cậu, nếu như là giả thuyết đầu thì tốt rồi.”

“Ha ha, giả thuyết đầu cũng không tốt, hôm nay đi quên đem dù rồi.”

Sau khi tan học, Conan lập tức trở về văn phòng thám tử.

Không khí nặng nề trên đường khiến người ta khó mà hít thở thông, thậm chí không tập trung tinh thần nổi, hơn nữa trên phố người đông đúc thật bức mình, làm cho người không-cai-lắm như Conan bị ép chặt cứng không mò được đường ra.

Tới lúc về đến nhà thì đã hứng một cây mưa rồi.

“Chị Ran, em về rồi.”

Cởi áo khoác ra, một lá bài hồng tâm 10 rơi xuống đất.

Nước mưa thấm vào làm lá bài ướt mềm.

Lúc nhặt lá bài lên, Conan liếc qua Ran phát giác cô ấy dùng một ánh mắt vô cùng u buồn nhìn cậu.

“Chị Ran, chị không sao chứ?”

Nhớ tới Ran sáng nay tinh thần đã không tốt, vẻ mặt còn luôn ngưng trọng, không biết là có chuyện hệ trọng gì nữa.

Điều này làm Conan vô cùng lo lắng, cũng là một trong những nguyên nhân làm cậu bất an suốt từ sáng giờ.

“Conan, Shinichi trở về rồi, đúng không?”

Ran vừa nói xong liền ôm chặt lấy cậu.

Lúc này Conan tuy không thấy được vẻ mặt Ran, nhưng cũng dễ dàng đoán được, cô ấy đang thương tâm muốn chết.

“Chị...Ran...” Conan còn chưa nói hết, đã bị đẩy ra, Ran trong ánh mắt chỉ có kiên quyết, không chút do dự.

“Chị không đợi tên Shinichi đó nữa. Cho dù sau này hắn có trở về, chị cũng không đợi nữa. Chính là hắn ở trong lòng chị bây giờ, đã không còn quan trọng như trước đây nữa.”

Trong khoảnh khắc đó, cậu đã rõ Kudo Shinichi đã không ai cần, đã không còn ý nghĩa gì hết.

Trái tim, cuối cùng tan vỡ.

“Em...em hôm nay còn có việc, khoảng tối mới về...Em đi nha....”

Conan nói nhanh rồi tức tốc nhắm phía cửa chạy mất.

Máu từ vết thương khứa trong tim chảy oà ra, hoá thành nước mắt. Lã chã rơi.

Bầu trời và tâm trạng Conan đều kéo mưa giằng giữ như nhau.

Vô số hạt mưa không ngừng rơi trên người cậu, ướt đẫm thân thể tay chân, tuôn ào ào từ tóc xuống mặt. Đền tội cùng, lệ có rơi hay không, cũng không có bất cứ ai thấy được, thậm chí chính cậu còn không biết.

Conan trên đường đi cảm đầu bất cần, vô hướng mà đi, va trúng người này người kia cũng không hơi sức đâu để ý, càng không ngoái lại xin lỗi.

Không khí ẩm ướt khó thở làm Conan càng hỗn hển thở dốc. Tối giờ tan tầm, người trên phố càng dày đặc, không gian chật hẹp, Conan chỉ còn có thể bước chậm trong mưa.

Bước chậm như một cái xác không hồn.

Conan bị bi thương ngấm thẳng vào tim, bị tuyệt vọng chiếm đi đầu óc, hoàn toàn không định hướng được đang đi đâu. Chỉ biết cố tránh những nơi có liên quan tới Shinichi trước đây. Bởi vì Shinichi đã không còn hữu dụng gì nữa, so với bệnh nhân bị tuyên cáo tử vong còn có khác gì?

Ta còn có thể tới nơi nào? Conan không ngừng tự chất vấn, nhưng không tìm được nơi nào, bởi vì...

Bởi vì, Conan vốn chính là Shinichi.

Suốt mấy tiếng đồng hồ, Conan để mưa lạnh tùy ý xối ướt thân mình. Quần áo toàn bộ ướt đẫm, thân thể trở nên lạnh cóng. Cho dù rất nhiều người nhìn, nhưng cậu không thèm để ý.

Conan lững thững đi không định hướng, ngẫu nhiên lại qua cửa nhà chính mình, thấy bảng số nhà đề tên họ đầy đủ Kudo Shinichi. Trong chớp mắt, cậu liền giật bảng tên xuống, đập thẳng xuống đất tan nát thành từng mảnh.

“Ha ha... Cái gì Sherlock Holmes thời hiện đại, thám tử lừng danh phía Đông, chỉ là một thằng nhóc tiểu học vô dụng, không thể chân chính sống dưới ánh mặt trời.”

Kiệt sức tựa người vào tường, ngồi bệt xuống đất.

Nước mưa từng giọt từng giọt rơi xuống trên đầu Conan, chảy qua mặt, cằm, thấm xuống nền đất thành từng vũng nhỏ.

Bỗng nhiên có người đứng bên cạnh cậu, không cần nói lời nào, đưa cây dù tới che mưa cho cậu.

Lãng mạn lắm, nhưng, *đạp* anh che kịp lúc ghê, ngta ướt hết rồi
Vàng, thời kì quá độ từ shinran lên kidshin là đây

9. Chương 9

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Conan cũng không thèm ngẩng đầu nhìn xem người che mưa cho cậu là ai. Cậu không có hứng thú biết, thậm chí một chút tò mò muốn biết cũng không có. Cậu bây giờ đã như một con rối đứt dây rồi.

“Cậu như vậy còn thể diện của đại thám tử sao?” Giọng của Kuroba truyền đến.

Vẫn không đáp lại.

Bị bộ dạng của Conan chọc giận, Kuroba kéo bật cậu đứng lên, đè sát vào tường.

“Trả lời tôi!! Cậu rốt cuộc bị làm sao vậy!?”

“Tôi bị cái gì bộ liên quan tới anh sao? Dù sao không có tôi mọi người vẫn làm việc vẫn vui chơi bình thường mà, tôi sống hay chết có ảnh hưởng gì sao?” Lạnh lùng trả lời Kuroba, không mang theo bất cứ cảm xúc nào, cứ như chỉ đang chờ đợi thể giới kết thúc.

Trong khoảnh khắc đó, Kuroba cứ nghĩ người này và Conan mà mình biết trước đây là hai người khác nhau.

Phần thể tật tặc, Conan hiện tại chỉ như một cái xác biết nói, tâm cũng đã chết.

Kuroba nhìn vậy chường mắt, không thèm lý tới Conan có đồng ý hay không, đã ôm lấy cậu đi vào nhà mình.

Những tưởng rằng Conan ít nhiều gì cũng phải có phản kháng, không ngờ cậu ta cái gì cũng không thèm phản ứng, sợ là bây giờ lấy súng chia vào đầu, cậu cũng lặng lẽ chờ chết.

Ôm Conan vào phòng anh, đặt cậu lên giường.

“Cho tới khi cậu hồi phục, tôi không để cậu đi đâu hết.”

Kuroba áp sát tai Conan nói, giọng điệu ngang ngược, hoàn toàn không cho phép cự tuyệt.

Nhưng Conan căn bản là không thèm cự tuyệt, cậu bây giờ chính là muốn rời bỏ thế giới này, không cần tiếp xúc với bất luận kẻ nào nữa.

“Tuỳ anh.”

“Tôi đi ra ngoài một chút, cậu ngồi ở trong đây đợi, không được đi đâu, bằng không thì coi chừng.”

Kuroba nói rồi bước ra ngoài, khoá chặt cửa lại

Trong phòng trở nên vắng vẻ không tiếng động, ngoại trừ tiếng hít thở, cũng chỉ có tiếng mưa rơi ngoài cửa. Vô vị. Conan hoàn toàn không hiểu vì sao Kuroba giữ lại cậu. Nếu là thông cảm thì cũng chưa chắc đâu, chắc là có lý do khác.

Mà dù có biết lý do, cậu cũng mặc xác.

Mặc cho toàn thân ướt đẫm, không khí trong phòng hàn lãnh, không có lấy một cái chăn ấm, cậu vẫn cứ như vậy nằm ngủ. Quả nhiên chính Kuroba cũng nghĩ như vậy, Conan cậu có sống hay chết cũng chẳng thành vấn đề, dù sao cũng chỉ là một thằng nhóc vô tích sự.

Nếu lúc đó cậu tỉnh lại trước Vermouth, thì bây giờ cậu không thành ra thế này, sống trong thống khổ như vậy. (*)

Khi Ai muốn cậu quên đi chiếc hộp Pandora, xóa đi số máy trong di động, cậu hối hận đã không lên ghi nhớ địa chỉ đó. (**)

Thế giới của cậu vốn không phải như thế này, không phải tràn ngập bóng tối. Nó vốn tràn ngập hy vọng tươi sáng, trong lòng cũng đầy tự tin kiêu hãnh.

Nhưng cuối cùng, thế giới tươi đẹp đó đã sụp đổ. Thứ đang đợi cậu, chỉ có tuyệt vọng.

Sự thật vĩnh viễn chỉ có một, nhưng dù vậy, một người phải buông bỏ tình yêu và cuộc sống thanh bình chỉ vì sự thật đó, thì cũng tàn khốc quá.

Hiện tại, tứ phía Conan ngoài bóng tối cũng chỉ là bóng tối. Rốt cuộc nơi nào mới là ánh sáng, cậu cũng không biết. Chỉ biết trước mắt đã không còn con đường nào cho cậu.

Sau một hồi lâu, vào lúc cậu đang muốn từ bỏ, thì trước mắt có một tia nắng mặt trời rạng đông. Vừa ôn hoà, vừa ấm áp.

Trực giác Conan nói đây chính là lối thoát, thế là nỗ lực hướng phía đó chạy trốn, cuối cùng cũng chạm tới được tuyến quang, thoát khỏi bóng tối.

Trong朦胧 lung, cậu như nghe được có người nói với mình.

“Cậu mau tỉnh lại cho tôi. Chỉ là mất đi một Mori Ran, nhưng cậu vẫn còn tôi mà.”

Chủ nhân của giọng nói ấy, hình như Conan biết, và cũng đã nghe qua rất nhiều lần, nhưng chưa từng nghe anh khẳng định một cách kiêu ngạo thế này.

Nỗ lực mở mắt, cậu muốn biết ai mà khẩu khí lớn thế. Nhưng còn chưa kịp nhìn thấy, đã rơi vào hôn mê.

Lần thứ hai sắp tỉnh, Conan cảm thấy trên trán có một trận mát rười rượi. Lần này, cậu đã khoẻ hơn nhiều rồi, tay chân có thể cử động.

Bỗng nhiên một cảm giác mềm mại từ môi xông thẳng lên não, làm cậu hoàn toàn thanh tỉnh. Mở mắt ra, quả nhiên là thấy Kuroba.

Đang muốn giãy giụa, lại bị giữ chặt.

Muốn dùng lực đẩy ra, nhưng thân thể và sức lực không phản kháng nổi, chỉ có thể tùy đầu lưỡi Kuroba tiến vào khoang miệng, đem nước thuốc ép cậu nuốt vào.

Đáng.

Còn có...

Ngọt

“Cuối cùng cũng dậy rồi à? Cậu ngủ hai ngày rồi.”

“CƯỜNG HÔN AAAAAA!!!! CỨ NHIÊN LỢI DỤNG LÚC NGƯỜI TA HÔN Mê SẤN VÀO HÔN TRỘM, LẠI CÒN CHẠM LƯỠI LUÔN RỒI, CÒN KHÔNG BIẾT NHỰC? THỨ ĐỒ ĐỀ TIỆN HẠ LƯU DÂM Ô HÁO SẮC!!!!!!!!!!!!”

Conan bị cường hôn nổi điên, phản xạ đem hết ác ngôn phát huy đến cực điểm, tới khi không mạt sát nổi nữa mới thôi

“Cuối cùng cậu cũng hồi phục rồi.”

“...”

“Cậu biết không, ngày đó lúc tôi đem cậu trở về, cậu cứ như tận thế tới nơi. Một con người muốn chết mà chết không được, có trời chứng giám tôi lo đến thế nào, cứ nghĩ liệu cậu có đi làm chuyện điên rồ nào đó

tìm tới cái chết không. Lúc quay lại phòng thì thấy cậu phát sốt, hại tôi chăm sóc tới hai ngày hai đêm. May mà cậu ngủ một giấc dài xong tỉnh táo lại, tinh thần khá hơn trước nhiều. Hơn nữa...”

Kuroba nói một hơi dài đầy lo lắng, ôm Conan vào lòng, khiến cậu ngây người cảm động.

“Hơn nữa, còn có cơ hội hôn cậu rất nhiều lần, nên bây giờ có muốn tôi chết cũng mãi nguyện.”

Conan lại ngây người thêm một chút, cuối cùng bộc phát nắm một đám hương mặt Kuroba dọn tới, nhưng tay đã sớm bị giữ lại.

“Như vậy mới là cậu.”

Kuroba khà ồ cười ha ha, một lúc sau mới dám buông Conan ra. Anh đứng lên xoay người đi khỏi phòng, nhưng góc áo lại bị Conan níu lại.

Vô thức níu lại.

“Ồ... không có gì... Chỉ là muốn hỏi anh tính đi...”

Conan cúi đầu để anh khỏi nhìn thấy mặt mình hồng lên, nhưng mặt đỏ tới tai như vậy không thấy mới khó.

Hơn nữa, anh hiểu rõ đây là biểu hiện muốn giữ lại của Conan.

“Đi nấu chén cháo cho cậu. Cậu ngủ mấy ngày thì đâu có ăn được gì, như vậy không tốt cho dạ dày đâu.”

Phần thể tật tục: chán nản cuộc đời

Pandora: trong tiếng trung ghi là Phan đoá lạp, dựa theo phiên âm và nội dung thì hình-như-chắc-là Pandora rồi

(*) Conan Tập 42: tập này Vermouth lôi Conan vô xe, cậu tỉnh lại bắt được. Vermouth mới xịt thuốc mê đầy xe, giao hẹn ai tỉnh dậy trước thì có quyền quyết định. Nếu Conan tỉnh trước thì sẽ bắt Vermouth giao cho FBI và cô sẽ khai ra hết. Nhưng Vermouth đã thoát được trước Conan, nên cậu bị mất đầu mối.

(**) Tập 46: Conan lấy được số điện thoại của ai liên quan tới tổ chức đó (không nhớ rõ), Nhưng Haibara bảo đó là chiếc hộp Pandora không thể mở ra, ngụ ý nói gọi tới sẽ rất nguy hiểm nên bắt cậu xoá đi. Và cậu lại...ờ...mất đầu mối = =

10. Chương 10

Khi thấy Kuroba đi khỏi rồi, Conan quay về giường nằm.

Kỳ thực sau khi ngủ dậy, tâm tình đã khôi phục lại chút ít, ít nhất đầu óc cũng đã tỉnh táo lại, không còn để tâm vào lo nghĩ tiêu cực.

Nhưng thật ra trong tâm cậu đã mất đi một phần quan trọng, thực tế đã không thay đổi được nữa.

Quần áo trên người rộng thùng thình, chắc là của Kuroba rồi, có thoang thoảng mùi nước hương của anh. Tuy rằng Conan nghe mùi hương đến quen rồi, nhưng giờ cũng không nhận được hít sâu một hơi.

Cửa sổ một bên không kéo rèm, ánh mặt trời sáng sớm chiếu lên giường chói lóa.

Đột nhiên có một bóng đen che mất ánh nắng.

Thì ra là một con bọ câu.

Nó từ bên ngoài bay vào đậu lên người Conan, trên chân có cột một bức thư nhỏ.

Conan đầy hiếu kỳ, dù cũng nghĩ đến có thể là người ta gửi Kuroba, nhưng cũng muốn lấy ra xem. Tờ giấy vừa tháo xuống, con bọ câu đã bay đi.

Hearts of Jack, là nét chữ của Kaitou KID.

“Sao hán lại biết mình ở chỗ này?”

Đang miên man suy nghĩ thì Kuroba bưng một chén cháo trở lại phòng, thấy Conan đang ngồi ngẫm nghĩ.

Dáng vẻ Conan lúc suy luận tuy không phải lần đầu tiên anh nhìn thấy, nhưng mỗi lần thấy đầu làm cho tâm động, không muốn làm phiền.

Và còn, Kuroba cũng là Kaitou KID, nhưng cả hai thân phận đều đang chiếm chỗ trong lòng Conan, anh tự nhiên cảm thấy vừa vui mừng vừa đổ kỵ.

Thực sự anh rất không muốn buông tay, thậm chí muốn đem cậu vĩnh viễn giam bên cạnh anh.

“Shinichi...”

Kuroba chỉ là tự lẩm nhẩm thầm trong miệng, không ngờ Conan lại nghe thấy, giật mình quay lại.

Trong phòng chỉ có một mình Kuroba, Conan lại nghĩ anh không thể nhận ra mình là Kudo Shinichi được, còn tưởng mình nghe nhầm.

“Nhóc đang suy nghĩ gì thế? Tôi thấy cậu nghĩ đến nhập thần, không muốn gọi cậu.”

“Chỉ hơi ngẩn người chút thôi.”

“Hồi nãy tôi vừa gọi điện tới nhà Mori rồi, nói cậu đã hạ sốt, tôi đã nhận lời sẽ mang cậu trở về.”

Conan nghe nhắc lại tên người mà cậu không muốn nhớ đến, tâm tình đang hồi phục không ít lại bắt đầu muốn suy sụp.

“Cậu tốt nhất mau mau hoàn toàn bình phục đi, bằng không tôi lại phải lo cho cậu tới thức đêm thức hôm, đi học thì không tập trung, biểu diễn thì sơ hở, chiêu trò bị bại lộ, tôi xem cậu làm sao bù đắp nỗi tổn thất tiền tài danh dự và cả tâm hồn lại cho tôi.”

Bị hung hăng đe dọa, Conan kinh hách đến miệng cũng không ngậm lại kịp. Kuroba nhân cơ hội này dứt một muỗng cháo vào miệng Conan, nhưng cháo nóng quá hại cậu thè lưỡi liên tục.

Kuroba cười khoái trá không ngừng lại được, tới nỗi đưa ly nước cho Conan mà tay cũng run làm rơi mấy giọt lên giường.

“Ha ha ha...Buồn cười chết đi được...Oa ha ha ha!!!”

“Anh cứ nhiên cố ý ghẹo tôi!?”

“Thì coi như chi phí mấy ngày nay tôi chăm sóc cậu đi. Trao đổi xứng đáng chứ”

Vậy là sau đó tiếp tục một người dứt một người ăn đến khi bát cháo sạch sẽ.

“Anh còn dám nói trao đổi, trò đùa dai này coi chừng có ngày báo đáp nhé.”

“Nói không chừng tôi lại dùng trò khác ghẹo cậu tiếp, ngài thám tử. Bây giờ thay quần áo thôi.”

Đem cái chén để qua một bên, rồi đi lấy cho Conan một bộ quần áo sạch sẽ.

Là quần áo của chính cậu, tất cả đã được giặt sạch.

Ừ, tất cả.

Nghĩa là bao gồm luôn quần lót.

Tới bây giờ Conan mới phát hiện, chính mình vốn chỉ đang mặc một cái áo khoác rộng, bên trong không có gì hết.

Kuroba cầm quần áo đưa lại gần Conan, cậu bất giác giật lùi lại. Lần thứ hai đưa tới, cậu lại lùi về, Kuroba mất kiên nhẫn thấy luôn đồng quần áo lên người Conan.

Vậy mà Conan vẫn rề rà không đứng dậy thay.

“Sao còn chưa thay đi?”

“Ra ngoài đi.”

“Tôi là chủ nhà mà, sao tôi phải ra ngoài?”

“Tôi muốn thay quần áo.”

“Chúng ta đều là con trai mà, đâu có gì đâu.”

“Nhưng tôi không thích có ai nhìn.”

“Nhưng mà tôi cũng đã nhìn qua t-o-à-n bộ một lần rồi mà.”

Kuroba cố ý kéo dài chữ “toàn” làm Conan nổi khùng chọi nguyên cái gối vô mặt anh, cuối cùng cũng đập được anh ra khỏi cửa, nhanh chóng khoá chặt lại.

“Ôi mà đừng có e thẹn mà

~~~~~”

Kuroba cứng đầu không từ bỏ ý định, cho dù bị khoá cửa chặn ở ngoài vẫn liều mạng một mực tay đập cửa miệng kêu réo liên hồi. Conan không chịu nổi thanh âm đáng ghét kia chỉ còn cách cố thay y phục thật nhanh rồi ra mở cửa.

“Anh thấy phiền không vậy.”

“Không phiền, nhưng mà tôi thích làm phiền cậu.”

Conan nghe nói xong gần như muốn ngất tại chỗ lần hai.

“Nói giỡn đó, thôi giờ phải về rồi.”

Ra khỏi phòng, Conan nhìn thấy một phòng khác phía xa xa cửa còn chưa đóng. Trên tường phòng đó hình như có treo bức ảnh lớn, chụp một ảo thuật gia. Không phải Kuroba, nhưng cũng hao hao giống.

Trước đây cậu không có lên lầu hai tham quan, nên không biết những phạm vi cho phép trên này.

“Phòng kia là phòng gì vậy?”

“Phòng làm việc, là phòng riêng của tôi, ngoài tôi ra không ai được phép vào, ngay cả cậu cũng vậy.”

“Vậy trong bức ảnh kia là ai?”

“Là cha tôi, người tôi tôn kính nhất, Kuroba Toichi, một ảo thuật gia tài ba đó.”

Dáng cười trên mặt anh liền đổi. Không phải loại tươi cười dối trá, cũng không phải giỡn cợt nháo loạn, là một nụ cười đầy tự hào.

“Đáng tiếc, ông đã không còn trên trần thế.”

Nụ cười bỗng nhiên tan biến, trên mặt nhiễm một loại tâm tình phức tạp. Phẫn nộ, cừ hận, bi thương, trầm trọng. Tất cả đều là những cảm xúc Conan chưa từng nhìn thấy trên mặt anh, nhưng đã thấy qua rất nhiều lần trên mặt một loại người.

Loại người vì muốn báo thù mà thành tội phạm.

11. Chương 11

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Trước đây Conan chưa bao giờ có qua cảm giác rung động như thế này, tim tự nhiên đập thật nhanh..

Cậu bất giác vòng tay ôm chặt thắt lưng Kuroba, nhận ra phần eo anh rất rắn chắc. Bả lưng tuy không phải loại to rộng đồ con nhưng vẫn cho cậu cảm giác đáng tin cậy.

Hơn nữa... còn vô cùng ấm áp.

Trở về văn phòng Mori, Conan tới cửa thì khựng lại, cậu không biết phải dùng biểu diện gì để đối mặt với Ran.

Kuroba biết Conan đang nghĩ gì, nhưng vẫn nhấn chuông cửa.

Thời khắc đối mặt đã đến.

Cửa mở, Ran vừa lo lắng vừa tức giận nhìn bộ dạng của Conan, làm cậu sợ chết khiếp như con thỏ bị rắn chực mổ tới.

“EM CÓ BIẾT LÚC ĐÓ EM TỰ NHIÊN CHẠY ĐI, CHỊ LO LẮNG THẾ NÀO KHÔNG?”

Xưa nay chưa từng có ai nạt với volume cực đại thế này, làm người bị mắng kính sợ đến đơ ra không áp á gì được, đến cả Kuroba chỉ đứng bên cạnh cũng kinh hãi nắm chặt túi xách.

Nạt xong một câu, lời nói và biểu cảm lại trở nên ôn hoà, lo lắng như mẹ hiền, làm bầu không khí hoà hoãn trở lại.

“Sau này không được như vậy nữa...”

“Nhiệm vụ đưa thằng ngốc trở về đã hoàn thành, tôi về đây. Cẩn thận lại bị cảm nữa đấy.”

Đẩy Conan tới cửa, Kuroba xoay người rời đi, đầu cũng không thèm quay lại.

“Kuro...Kuroba...”

Conan trong lòng nảy lên ý muốn chạy ra ngoài giữ Kuroba lại, nhưng lý trí lại ngăn cản. Biết lấy cớ gì giữ anh ở lại bây giờ.

“Tôi còn có việc, lần sau có cơ hội sẽ quay lại thăm cậu.”

Thế là gần hết một ngày, tất cả vẫn như thường, không có gì chuyển biến, chỉ có Ran không hay nhìn về phía điện thoại trông chờ cuộc gọi của Shinichi như trước kia.

Conan từ khi về nhà, lấy cớ là có bài tập phải làm, trốn luôn trong phòng không ra ngoài, đem tâm trí tập trung phá mật thư của Kaitou KID, muốn loại bỏ suy nghĩ về Kuroba trong đầu.

Nhưng Kuroba đã choáng hết tâm trí cậu, còn là một khoảng rất lớn.

“Bây giờ mình đáng ra phải giải được mật thư của Kaitou KID rồi chứ....Đáng hận thật!”

Đêm nay, Conan không tài nào ngủ được.

Những việc xảy ra hôm nay thật kì lạ, trước giờ Conan vẫn chưa từng thấy qua.

Cậu trước đây hình như không để ý, nguyên lai nụ cười của cô bạn bên cạnh cũng tươi tắn như hoa vậy.

Cậu cũng chưa từng cảm thấy, được cô bạn lạnh lùng ngồi bên cạnh hỏi thăm tình hình sức khoẻ, thật là vui sướng.

“Conan, cậu đỡ hơn chưa?”

“Khoẻ nhiều rồi.”

Thế nhưng, cậu vẫn có lời không thể nói cho cô ấy biết

Mặc dù cô ta cũng biết bí mật của mình.

“Cậu gần đây thay đổi rất nhiều.”

Không để ý đến Ai, Conan tiếp tục chăm chú đọc sách giáo khoa.

“Hôm nay tự nhiên cởi mở yêu đời vậy, giống như đổi thành một người khác.”

“Tớ thay đổi ra sao?”

“Cậu bây giờ giống như ai giả mạo Conan ấy, không giống ngày thường.”

Bị Ai nhìn thấu, theo luật trước giờ là phải khai ra sự thật. Có thể nói một phần, cũng có thể nói toàn bộ.

Conan chọn cái mơ hồ nhất để nói.

“Chỉ là đột nhiên người ta vứt bỏ mình, giờ không có ai ràng buộc hết, coi như tự tại thôi.”

Nhìn ra bầu trời ngoài cửa sổ, thấy trời xanh mây trắng vô cùng phiêu lửng.

Trước đây cậu vì lời hứa với Ran mà như có xiềng xích buộc chân, bây giờ đột nhiên đứt mất, mới có loại cảm giác không chống đỡ nổi, không thích ứng kịp, nhưng cũng không hẳn là chuyện không tốt.

Ít nhất bây giờ, cậu tự nhiên thấy mình nhẹ nhàng hơn rất nhiều. Không gian cùng thời gian quanh cậu lại trở nên thoải mái, không cần thi thoảng lại phải đặt điều giải thích lung tung, sắp xếp những cuộc gặp chớp nhoáng mạo hiểm nữa.

12. Chương 12

Sau khi tan học, Conan như thường lệ định thẳng tiến tới nhà Kuroba.

Nhưng lúc sắp ra khỏi cửa phòng học thì lập tức bị bốn đứa thám tử nhí đứng vây lại.

“Tớ không thể chấp nhận được Conan cứ tiếp tục hành tung mờ ám như vậy.”

“Hả... hành tung mờ ám!?”

Cái quái gì đây? Conan ngêch cả mặt, chỉ là gần đây sau khi tan học cậu không còn đi cùng với bọn chúng như trước thôi mà, có cần phải vậy không.

Conan nhìn về phía Ai cầu cứu, nhưng cô lại chỉ mang vẻ mặt đang xem kịch vui đáp lại. Vậy là hy vọng đào tẩu cuối cùng của Conan đã bị dập tắt rồi.

“Aizzz... Biết rồi biết rồi, cho các cậu đi theo là được chứ gì, gần nhà tiến sĩ thôi mà.”

Cứ như vậy, năm đứa cùng nhau đi theo hướng nhà bác Agasa. Như thường lệ, Conan và Ai đi tụt xuống phía sau.

“Trông cậu có vẻ rất không hài lòng, bí mật này không thể tiết lộ sao?”

“Cũng không hẳn...”

“Vậy sao không muốn tiết lộ?”

Quả nhiên là Ai Haibara, toàn hỏi mấy câu thật khó trả lời, trúng ngay tim đen của cậu.

Vậy sao không muốn tiết lộ? Chính cậu cũng không biết tại sao, chỉ là theo cảm tính muốn giữ bí mật.

“...Tớ cũng không biết...”

Nhìn mặt Conan, Ai cũng nhìn ra là cậu thực sự không biết, nên không muốn hạch sách.

“Có một chuyện muốn nói với cậu, thuốc giải đã đi vào giai đoạn thí nghiệm rồi đấy.”

“Hả...giai đoạn...giai đoạn thí nghiệm rồi!”

Câu thông báo ngoài lề bất chợt của Ai làm Conan suýt chút không kiềm chế được mà la to lên. Nhưng nghĩ lại một chút, thuốc giải bây giờ còn có ích gì?

Thuộc giải, tới không kịp lúc rồi. Conan nghĩ vậy mà cười khổ một tiếng.

Đến lúc lấy lại tinh thần thì cả bọn đã đến nơi.

“Chính là ở đây.”

Tiếng nhấn chuông truyền vào trong nhà, Kuroba nghe thấy liền không thèm nhìn xem ai chạy ra mở cửa ngay, vì vậy mà xém bị dọa chết bởi một đám năm đứa nhóc nhao nhao trước mắt.

Dùng ánh mắt hỏi Conan rốt cục là chuyện gì đây, Conan chỉ có thể đáp lại bằng ánh mắt đau khổ biết lỗi.

Thật xin lỗi quá

Không sao đâu

Đang “nhân giao cách cảm” thì bất gặp ngay ánh mắt của Ai nhìn về phía hai người làm “đường truyền” bị nghẽn. Ánh mắt của cô như thể ta đã nhìn ra chân tướng rồi làm Kuroba theo bản năng phải nhìn sang hướng khác tránh né.

“Kuroba-niichan anh là ảo thuật gia à?”

Ayumi hỏi Kuroba, anh sau khi trả lời cũng hỏi lại một câu.

“Đúng vậy, sao em biết, còn biết cả tên anh nữa?”

“Bên ngoài đề Lớp học ảo thuật Kuroba, trong nhà lại chỉ có mình anh, nên em đoán vậy.”

“Quả nhiên là thám tử nhí ha.”

“Đương nhiên rồi, tụi em là nhóm thám tử nhí lòng danh mà.”

“Vậy các thám tử nhí vào nhà đi.”

Cả bọn cao hứng tản ra tham quan khắp chung quanh, Kuroba sau khi dấn trước những phạm vi được tham quan, đã đem Conan kéo đến nhà bếp hỏi han.

“Hôm nay cậu đi học rồi sao? Sao không nghỉ ở nhà thêm một ngày?”

“Không cần đâu.”

Vừa nói xong lại ho khụ khụ hai tiếng.

“Còn nói không cần?”

“Tôi mỗi lần bị cảm là lâu hết lắm.”

“Cậu hay bị cảm vậy.”

“Ai mà biết được.”

....

“Có cần tôi giúp gì không?”

Hai người lo nói chuyện không phát hiện Ai vừa đi vào nhà bếp.

“Không cần, nhưng Conan phải giúp anh chuẩn bị tài liệu dạy học tối nay, anh quên mất.”

“Được thôi.”

Conan biết Kuroba ra hiệu nên cậu chạy ngay ra ngoài, để anh và Ai lại phía sau.

“Có việc gì nói mau đi, không có cơ hội lần nữa đâu.”

“Anh cẩn thận không được tổn thương Edogawa, nếu không tôi không tha cho anh.”

Kuroba nhìn thẳng về phía Ai, thập phần nghiêm túc.

“Khỏi cần cô nhắc, tôi sẽ thay thế vị trí của Ran, bằng cách của riêng tôi.”

Về cách xưng hô, trong bản gốc thì Kuroba niichan ghi là Hắc Vũ ca ca, còn Ran thì là Tiểu Lan tỷ tỷ, nhưng mọi ng đã quen xưng hô bên tiếng Nhật, nên Tani để tiếng nhật luôn hén.

13. Chương 13

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

“Hí hí...để xem anh có thay thế nổi hay không.”

Hai người thách thức nhau một phen nẩy lửa, cũng may chưa có bạo phát chiến tranh, còn giữ được không khí hoà bình mà cùng quay lại phòng học.

Ba tên tiểu quỷ đang ở đấy hiếu kỳ nghịch tung các đạo cụ ảo thuật, Conan thì không biết chạy đâu mất rồi.

“Chắc đi ra ngoài rồi.”

Bước ra hoa viên, Conan cũng như lúc vừa quét tước xong nhà mình trước kia, nằm xoài trên cỏ ngắm trời xanh mây trắng.

“Xin lỗi, tự nhiên dẫn tụi nó tới đây mà không báo trước anh.”

“Không cần xin lỗi tôi, tôi cũng không thấy phiền lắm, nhưng mà thời gian riêng tư của chúng ta bị rút ngắn mất.”

Thời gian riêng tư của chúng ta? Conan nghe xong câu này, phì cười một tiếng.

Conan trước đây không biết Kuroba vốn cũng giống như cậu, vô cùng coi trọng khoảng thời gian chỉ có hai người ở chung với nhau, giờ nghĩ lại thấy thật hạnh phúc.

Lẳng lẳng ngồi cạnh nhau một hồi lâu, Conan cùng Kuroba quay lại phòng khách biểu diễn ảo thuật cho tụi nhóc xem, rồi chơi đùa đến quên cả giờ giấc.

Khi về nhà, đã là tối muộn rồi.

Lạ thật, đáng lẽ giờ là lúc ăn cơm tối rồi, nhưng chưa thấy cơm nước gì, bếp núc trống trơn không thấy có miếng đồ ăn nào cả.

Nghi hoặc bước lên lầu hai, cậu thấy Ran thẫn thờ ngồi trên giường cầm điện thoại.

“Chị Ran?”

Gọi khẽ một tiếng, Ran giật mình quay lại, xem ra cô ấy không hề phát hiện Conan đã về nhà, thậm chí trời đã tối muộn rồi cũng không để ý. Ran nhìn lại đồng hồ càng phát hoảng

“Có chuyện gì sao chị?”

“Chị...”

“Chị làm sao?”

Gần cả nửa giờ, mới nghe Ran bập bõm đáp lại

“Ban nãy...”

“Ban nãy thế nào?”

“Giáo sư tới đề cử chị... sang Mỹ du học một năm.”

“Thật sao!?”

Trường đại học của Ran năm nay vừa có một đợt đề cử học sinh ưu tú đi lưu học ở Mỹ, ít nhất là một năm, nếu học giỏi có thể ở bên kia tiếp tục học vài năm nữa.

Đây là cơ hội khó ai có được.

“Chị nên đi đấy, đây không phải cơ hội để có đâu.”

“Nhưng mà...”

“Vậy chị tìm cô Kisaki bàn bạc chút đi, không cần lo cho em đâu. Em ở nhà bác Agasa cũng được mà.”

Cuối cùng Ran quyết định tìm Kisaki để bàn bạc, nhưng vấn đề quan trọng nhất trước mắt là...

Ôt....

“Cơm chiều... Hi hi... Chị quên nấu cơm rồi.”

“Tối nay mình ra tiệm ăn cơm đi, coi như ăn mừng nha.”

Hai chị em không thèm để ý tới Kogoro ngủ chèo queo trên ghế, lấy tiền ra tiệm ăn một bữa ra trò.

Tối nay, Conan mất ngủ.

Tuy rằng chính cậu khuyên Ran nên đi, nhưng vốn không nghĩ tới Ran lại phải học ở xa như thế.

Nước Mỹ, ở tận nửa địa cầu kia. Trước đây lúc cha mẹ rời cậu qua đó sống, cậu cũng không cảm giác được khoảng cách xa xôi này.

Nhìn đồng hồ, đã 11 giờ 50 rồi, nằm phía này thì nhìn không thấy mặt trăng rồi, nhưng cậu vẫn theo thói quen nhìn ra cửa sổ.

Không ngờ Conan lại thấy một bóng người y phục màu bạc đứng ở tầng nhà cao nhất đối diện, cứ như đang đợi Conan phát hiện.

“Mình suýt nữa quên mất.”

Vội vàng khoác đại cái áo, Conan tức tốc chạy ngay đến toà nhà đối diện.

“Nếu cậu không nhìn thấy ta, chắc ta phải đến cửa tìm cậu rồi.”

“Mi cũng thật to gan, cứ nhiên dám khoa trương tới tận chỗ này, không sợ ta bắt được sao? KID.”

“Cậu vẫn chưa chuẩn bị gì mà, vì theo lời hẹn là đêm mai mới đúng.”

Conan trong đầu nghĩ Kaitou KID chính là nói cậu không có chuẩn bị thì sẽ không bắt được hắn, nên có chút tự ái.

“Cậu hiện tại chỉ có một bộ áo ngủ bình thường, một áo khoác bình thường, đến kính mắt cũng không có mang, cùng lắm là có một đôi giày siêu tốc, cậu thể lực thua ta định bắt ta thể nào?”

Từng câu từng chữ nói ra như mũi tên bắn trúng hồng tâm, chuẩn xác không gì sánh được.

“Đêm mai là cơ hội cuối cùng, nếu cậu vẫn bắt không được ta, sau này không còn cơ hội nữa đâu.”

14. Chương 14

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Không còn cơ hội nữa đâu...

Conan nghe như vậy tự nhiên có cảm giác mất mát, chắc bởi vì sau này nếu không gặp lại hắn nữa, cậu sẽ mất đi một kỳ phùng địch thủ.

“Giờ còn muốn chạy sao?”

“Không phải, nhưng mà con nít cũng cần có ngày lớn lên mà.” (ý nói anh cũng cần phải chạy về chuẩn bị cho phi vụ ^_^)

“Thì cũng như nhau thôi.”

Bất luận Kaitou KID nói thế nào, Conan cũng không nuốt nổi cái giọng điệu biện hộ cho những lần thất tung đột ngột của hắn.

“Lần này chỉ có hai người chúng ta, ta sẽ không quanh co nữa, đêm mai ta sẽ trộm đi chính sự tự tôn của người.”

Conan đang muốn chạy tới hỏi ra lẽ thì một lá hồng tâm Q phóng tới cắm ngay trước bàn chân làm cậu dừng bước, Kaitou KID như thường lệ thừa cơ biến mất.

“...Vậy mà nói không quanh co...Đến thời điểm cũng không có báo trước...”

Ngửa đầu nhìn trời một lát, trời đêm sáng tối lập loà vô định, chỉ có vầng trăng vành vạnh của đêm rằm là sáng rõ nhất.. Bỗng nhiên một trận gió lạnh thổi tới, nhắc Conan đã đến lúc phải quay về.

Hôm nay là thứ bảy cuối tuần, Conan chỉ có một khoá học buổi sáng. Nếu như cậu không phải học sinh tiểu học, hôm nay cậu đã cúp luôn cho rồi.

Đầy đầu Conan giờ chỉ toàn chuyện của Kaitou KID, nên ai nói mặc ai, cậu căn bản là không hề nghe vào tai.

“Edogawa! Cậu có nghe tôi nói không đấy?”

“Không nghe, nói lại đi.”

“Tôi nói thuốc giải tự nhiên bị mất phân nửa rồi, sáng sớm đã tìm không thấy nữa.”

Tự nhiên bị mất? Conan khẳng định Ai không phải người bất cẩn để đồ đạc bừa bộn rồi lạc mất, nên cậu nghĩ tới có khi nào bị trộm không nhỉ. Mà người bị tình nghi nhiều nhất đương nhiên là Kaitou KID, so với chuyện đêm qua thật sự vừa khớp.

Mà tại sao hắn lại trộm mất phân nửa chứ? Hay vì hắn muốn khích mình bắt được hắn? Conan càng nghĩ càng thấy kỳ quái.

“Có manh mối gì không? Nếu như là bị trộm. có khả năng là người của tổ chức?”

“Cũng có thể lắm, nhưng sao trộm xong không tiện giết cậu luôn, mà lại giả thảo kinh xà? Nên tớ nghĩ chắc không phải người của tổ chức đâu.”

Conan tự nhiên thấy hơi lo, không yên tâm, hơn nữa nếu thật là Kaitou KID, vậy hôm nay cậu nhất định phải ở bên nhà bác Agasa rồi.

“Tớ không yên tâm, đêm nay tớ sẽ ở bên chỗ cậu.”

“Biết ngay cậu sẽ quyết định vậy mà, chuẩn bị cho tốt đi.”

Có thể là đã ở chung với nhau một thời gian dài, nên trong loại chuyện này, cả hai thường rất ăn ý.

Thế là sau khi tan học, Conan tạt qua nhà báo cho Ran hôm nay sẽ qua nhà bác Agasa ở một đêm, rồi đi thẳng tới nhà tiến sĩ.

Tại phòng nghiên cứu của Ai, tất cả đều được giữ nguyên trạng, không có cái gì bị động qua.

Trên bàn có hai loại thuốc, trong đó một loại còn ba viên, loại kia chỉ còn một viên mà còn rơi trên đất.

“Dù sao cũng tiện nói cho cậu kết quả, tối qua thuốc giải đã hoàn thành rồi, cũng không có vấn đề gì, nên bây giờ tới lượt tôi và cậu tự thí nghiệm thôi.”

“Ừa vậy cái này... cái loại còn một viên duy nhất này là cái gì?”

Conan nhặt viên con nhộng trên đất lên, nhưng lại phát hiện một mảnh vỏ bốn lá ở bên cạnh, liền lẳng lặng đem chiếc lá nhặt lên cất.

“Là APTX4869 hoàn thiện, tôi chế ra nó rồi mới làm được thuốc giải đó. Nhưng mà hình như có hai viên mà? Hay tôi nhớ nhầm rồi.”

“Thật phiền cậu nhiều quá rồi, đêm nay cậu nghỉ chút đi, tôi ở đây một mình được rồi.”

Nhìn đồng hồ, từ đây đến tối vẫn còn một khoảng dài, Conan chạy tới nhà Kuroba, nhưng đến nơi thì thấy cửa nhà đã khoá.

Chạy một vòng quanh nhà, ngoại trừ phòng khách, các phòng có rèm cửa đều kéo lại hết, Conan nghĩ rằng chắc nhà đi vắng hết rồi, nên tiện thể tạt qua nhà mình.

Lục trên tủ sách khổng lồ trong nhà, lấy ra một cuốn tiểu thuyết nặng chịch không biết đã đọc bao nhiêu lần, ngồi trên ghế lật sách ngắm nghĩ giết thời gian.

Đã thảo kinh xà: đánh cỏ động rắn, nghĩa là làm chuyện đánh động tới đối phương, khiến cho đối phương biết trước mà chạy mất, vậy thì sẽ bắt không được.

15. Chương 15

Trong phòng thập phần yên ắng, ngoại trừ thỉnh thoảng có tiếng lật sách, âm thanh kim đồng hồ gõ, tiếng thở đều của Conan, cũng chỉ có tiếng xe cộ lâu lâu chạy ngang qua.

Bốn phía quá yên lặng, lại thêm Conan tối qua ngủ không tròn giấc, nên bây giờ cậu bất tri bất giác đã bước vào giấc mộng.

Đáng tiếc, mộng, không phải bao giờ cũng là mộng đẹp.

Một người truy, một người chạy, trong màn đêm tối đen trên các nóc nhà, cuối cùng lại quay về trên mái nghiêng của nhà Kudo.

Conan một kim thuốc mê bắn tới, Kaitou KID nhanh chóng tránh đi, nhưng chân vô ý đạp vào khoảng không, loạng choạng ngã xuống.

Conan vì cứu KID lao theo chụp tay hắn lại..

Số phận của họ lần này vạn lần tương phản so với sắc màu tươi sáng của viên ngọc bích kia.

Cuối cùng, không ai bám nổi lại nóc nhà, cả hai đều rơi thẳng xuống.

Trong thời khắc hai người ngã xuống, Conan từ trong mộng hoảng hồn bật dậy, buộc cơn ác mộng kết thúc.

Sắc trời u ám, cuốn tiểu thuyết đang xem rơi đập trên đất, xem ra đó chính là tiếng động làm Conan giật mình tỉnh giấc.

Lúc rời nhà Kudo về nhà tiến sĩ, nhìn lại vẫn không thấy ngọn đèn bên nhà Kuroba, nhưng theo Conan nhớ, tối thứ bảy Kuroba cũng có khoá dạy tại nhà kia mà.

Không để ý lắm, sở dĩ chỉ là quay đầu nhìn một chút, cuối cùng cũng trở lại hướng nhà bác Agasa mà đi.

Màn đêm chính thức phủ xuống, tất cả đều đề cao cảnh giác. Đột nhiên, điện thoại của Conan vang lên.

Người gọi tới là Ran, nhất thời mọi người thở phào một hơi. Thì ra cô đã quyết định đi lưu học, nên gọi tới báo tin.

Mọi người ở đây đều kinh ngạc khi thấy cô quả quyết như vậy, e là quyết định này vốn đã có từ sớm.

Đột nhiên đèn trong phòng đều tắt phụp, trong lúc mắt cả ba đều chưa kịp thích ứng với bóng tối thì chợt nghe tiếng thủy tinh bị đánh vỡ.

Là cửa thông xuống hầm nghiên cứu bị vỡ.

“Bác Agasa và Ai ở lại đây, cháu đi bắt hắn một mình là được.”

Conan không chạy xuống tầng hầm, mà mở cửa chạy ngay ra ngoài. Không ngoài dự đoán, cậu thấy KID quả nhiên là xông ra ngoài chứ không chạy xuống hầm như mọi người vẫn tưởng.

“Trả viên thuốc đây.”

“Sao cậu cần loại thuốc này?”

“Mi muốn biết thì cứ uống thử.”

Trong màn đêm tối đen, hai người người truy ta chạy, Kaitou KID một lần lại một lần hướng Conan xạ kích, những thẻ bài vừa mỏng vừa sắc như dao lam, xé gió bay tới, nhưng chỉ lướt qua bên người Conan, cắt rách vài đường trên y phục.

“Nói cho cậu biết, thuốc này là ta trộm được, có ngon thì bắt được ta, ta sẽ trả cho.”

Phút chốc, tình thế thay đổi, bây giờ hai người đều trở thành thợ săn, nhưng cũng đều là con mồi trong mắt đối phương, đem tương lai của chính mình đi đánh cược.

Conan lấy súng đạn giả từng phát bắn ra.

“Cái này không gọi là trộm, mà là cướp đoạt.”

“Cũng không có văn bản nào quy định rõ ràng hết.”

Conan thể lực kém hơn, cuối cùng cũng là một người chạy trốn chờ thời cơ đảo ngược tình thế.

Một người truy, một người chạy, trong màn đêm tối đen trên các nóc nhà, cuối cùng lại quay về trên mái nghiêng của nhà Kudo.

Giữa lúc Conan định bắn kim gậy mê vào KID, tự nhiên lại sực nhớ đến giấc mộng vừa nãy, cứ nhiên cực kỳ giống với tình hình lúc này.

Kaitou KID nhanh chóng tránh được, nhưng chân vô ý đập vào khoảng không, loạng choạng đứng không vững.

Conan theo phản xạ lao theo giữ lại. Cả hai đều bị lùi ngã nhào ngay sát vách nóc.

Trong một khắc sắp rơi khỏi nóc nhà, Kaitou KID tay trái bắt được vành hiên, tay phải chụp được tay Conan.

“Oi oi... cậu ban nãy sao mạo hiểm dữ vậy?”

“Vậy ta xin lỗi được chưa?”

“Xin lỗi cũng vô ích, cậu mau bò lên trên trước, ta sắp không giữ được rồi...”

Từ giọng của Kaitou KID nghe ra hình như thực sự có vấn đề, tay cũng đã run mạnh.

Dùng hết sức bò nhanh lên rồi, đem Kaitou KID kéo lên, cả hai cuối cùng thở phào một hơi.

“Không nghĩ tới người liều như vậy.”

“Chỉ là vô ý thôi...”

“Thuốc mà ta trộm ta vốn không cần, chỉ là để dụ người ra thôi, nếu có duyên sẽ gặp lại, dùng chính thân phận thật của mình mà đổi mặt.”

Sau một trận khói mù, người đã biến mất không còn tung tích, chỉ để lại chiếc mũ chóp bạc.

Cầm lấy cái mũ, bên trong có 4 viên thuốc và một thẻ Hồng tâm K cùng cái kính phản quang của KID.

“Lần nào cũng biến mất như thế này... Khốn kiếp...Lần sau mà bắt được ta sẽ cột mi cho chặt để mi khỏi biến đi đâu nữa.”

Lúc Conan đứng lên muốn trèo xuống, bỗng dưng thấy đầu óc tự nhiên trống không, chân tay lạng quạng.

Trong một khắc choáng váng đập vào mảnh ngói vụn giòn trên mái nhà. Ngã thẳng xuống đất.

Đất trời đêm rằm có trăng bạc như gương, vô vàn mỹ lệ.

Giờ chỉ còn là một mảnh hắc ám.

16. Chương 16

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Hình lừa tình thôi, không đúng nội dung

Người đang nằm trên giường gương mặt tái nhợt, đã qua một tuần lễ rồi, vẫn không hề có tiến triển.

Bác sĩ từng nói qua nếu trong mười ngày không thể tỉnh lại, có khả năng sẽ biến thành người thực vật. Mà hôm nay đã là ngày thứ bảy rồi.

Kuroba vô cùng tự trách, liên tục ân hận đã để Shinichi ở lại trên đó một mình.

Lúc này, anh chỉ mong người trên giường giống như công chúa ngủ trong rừng, có thể hôn một cái liền tỉnh lại. Anh thậm chí đã không kiềm được hôn lên môi cậu. Vậy mà cậu vẫn không hề động tĩnh.

Sau tròn một tuần, Ai quyết định nói chuyện với Kuroba.

“Giờ tôi hỏi thẳng được rồi, anh là Kaitou KID đúng không?”

“Đúng vậy.”

Không ngờ Kuroba không thềm che giấu chút nào, thẳng thắn trả lời Ai.

“Vậy người cuối cùng nhìn thấy Kudo chính là anh?”

“Hắn là vậy, nhưng lúc đó cậu ta vẫn còn là Edogawa Conan mà.”

“Vậy anh không phải là người đẩy cậu ta xuống dưới, hoá ra Kaitou KID bị người khác hại oan.”

Nghe Ai nói vậy, Kuroba mới phát giác bây giờ mình đang bị cảnh sát coi như hung thủ.

“Thấy tâm anh loạn đến mức bị phanh phui cũng không thềm chối như vậy, chắc là điều này cũng chưa nghĩ tới rồi chứ gì. Đầu óc bắt đầu vận động lại đi.”

“Ừ.”

Tỉnh táo suy nghĩ lại, phát hiện việc này có rất nhiều khúc mắc.

Đầu tiên là vì sao Conan hồi phục thành Shinichi, là ai bỏ thuốc? Hay tự cậu ta uống?

Và nếu như thực sự có hung thủ, vậy rốt cuộc là ai? Động cơ gì? Còn muốn hãm hại Kaitou KID, vu oan cho anh là thủ phạm. Tất cả, tất cả những việc này là thế nào? Anh nghĩ mãi không thông.

“Tôi có chút manh mối, muốn nghe không?”

“Có sao không nói sớm đi, hại tôi nghĩ đến khổ.”

“Một, hiện trường để lại mũ chóp cao của anh, còn có kính phản quang, một lá bài Poker, và 3 viên thuốc rơi trên mặt đất. Hai, hiệu lực của thuốc phát tác trong chừng năm phút đồng hồ, mà cậu ta trở thành Shinichi lúc 12 giờ 10 đêm.”

Nghe xong, Kuroba hiểu ra nguyên nhân khiến anh thành nghi phạm lớn nhất, bởi vì những gì hung thủ lưu lại hiện trường, đều một mực chỉ ra Kaitou KID chính là thủ phạm.

Kuroba về là lúc 12 giờ đêm, anh nhớ chắc chắn vì nghe được tiếng chuông tháp đồng hồ gõ báo giờ. Mà lúc bỏ đi, anh vẫn thấy Conan còn đứng bình yên trên đó, chưa có bất luận việc gì phát sinh.

Bây giờ vấn đề quan trọng nhất là trong 10 phút kia, đã xảy ra chuyện gì? Vì sao Conan lại uống thuốc giải?

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì...”

Nếu như người đang ngủ say kia tỉnh lại, không chừng có thể biết được ít nhiều chân tướng.

“Shinichi, cậu mau tỉnh lại, nói cho tôi biết sau đó xảy ra chuyện gì đi.”

“Cho dù tỉnh lại, anh cho rằng anh được gặp cậu ta sao? Kudo Shinichi về lý là không quen biết anh, trừ phi anh bại lộ thân phận của mình.”

Một câu nói của Ai, như mũi tên nhọn xuyên thẳng trái tim anh, anh hiểu rõ cho dù là bây giờ đi nữa, cũng không nên ở lại bệnh viện mới đúng.

Muốn tìm ra hung thủ trả thù cho Shinichi, vừa muốn sẵn đó xóa tan lòng hoài nghi, lo lắng cho Shinichi. Cứ nghĩ đến sau này không bao giờ được gặp lại cậu nữa, tự nhiên tâm anh vô cùng rối loạn.

Điều duy nhất anh phải làm bây giờ là, tìm cho ra hung thủ.

“Cô muốn vào thăm cậu Kudo sao? Bây giờ vào được rồi đó.”

“Cảm ơn ông.”

Vừa ra khỏi bệnh viện thì gặp Ran.

“Kuroba!? Sao cậu lại ở đây?”

“Tôi thăm Kudo ấy mà, bọn tớ trước đây có duyên gặp mặt, nên giờ thăm cậu ta một chút. Nhưng sợ rằng cậu ấy sẽ không còn nhớ đâu.”

“Thì ra là vậy.”

Ran vẻ mặt “thì ra là vậy” đáp lại. Kuroba cảm thấy khó tin, cái lý do rách nát này mà cô cũng tin được sao.

“À, cậu biết Conan đi rồi không?”

“Ờ... Biết...”

“Tớ mấy hôm trước mới biết cha mẹ Conan muốn nó theo họ qua Mỹ sống, nên đã đưa đi rồi.”

“Thì ra là vậy.”

“Còn có, ngày một tớ cũng qua Mỹ luôn.”

“Mau thế à?”

Kuroba thật muốn than trời, hôm nay là cái ngày gì mà xảy ra nhiều chuyện dữ vậy.

“Sao đi vội thế?”

“Vì tớ muốn qua sớm một chút để thích ứng với cuộc sống bên đó... Còn Nhật Bản... tớ nghĩ rời đi sớm một chút sẽ tốt hơn.”

Ran có chút u buồn nhìn về phòng bệnh của Shinichi. Trong nháy mắt Kuroba đã hiểu ra Ran làm như vậy, vì cô thực sự thích Shinichi, nhưng cô lại không đợi cậu ấy nổi nữa rồi.

Đi sớm một chút... sẽ tốt hơn.

“Vậy tớ chúc cậu thượng lộ bình an.”

17. Chương 17

Hai người một vào thăm một bỏ về, hướng đi khác nhau, lựa chọn cũng trái ngược. Một người lựa chọn tiến tới, một người lựa chọn rút lui.

Kuroba sau khi ra khỏi bệnh viện, liền lập tức tới nhà Kudo.

Ngoại trừ vết máu trên cổ, cái gì cũng không có lưu lại.

Đi xung quanh nhà tìm tòi một hồi, nhìn lại chỗ hôm qua hai người đấu nhau, chỉ có vết giày của cả hai, vào trong nhà xem cũng chỉ thấy vài lá bài cùng viên đạn giả lạc cắm trong phòng

“Ôi... không tìm ra được gì mới....Mình cũng có phải thám tử trung học đại học gì đâu.”

Một chút manh mối cũng không có, Kuroba cuối cùng chỉ mang được tâm trạng uể oải trở về nhà. Vừa về tới thì gặp Aoko đứng trước cửa.

“Sao cậu lại ở đây?”

“Tớ có người thân vừa qua đời, nên trở về Tokyo an táng. Với lại bác gái nói mấy ngày nay gọi điện cho cậu không được, rất lo lắng, nên tớ qua xem một chút.”

“Mẹ thật là thích lo lắng, mấy ngày nay tớ ở bệnh viện, tới khuya mới về nhà.”

“Bệnh viện? Cậu có chuyện gì sao?”

“Không phải tớ, là Kudo nhà bên, trước đây tớ cũng có quen, nên bây giờ đi thăm cậu ấy.”

“A, Kudo Shinichi! Tớ có nghe bố nhắc tới.”

Cứ vậy, Aoko đem mọi chuyện nghe được từ bố mình nói cho Kuroba.

“Hừ, cuối cùng ta cũng hiểu chuyện gì đã xảy ra, hoá ra ta đã bị lừa.”

Ngày hôm sau, Kuroba vẫn tới bệnh viện, vẫn chỉ có Ai và bác Agasa.

“Anh tới thăm Kudo à?”

“Đó là một chuyện, còn nữa, là muốn tìm cô, cô ra đây với tôi.”

Ai vừa suy nghĩ Kuroba đang muốn nói gì, vừa theo anh ra ngoài.

“Có chuyện nói mau.”

“Người đầu tiên phát hiện Kudo, là cô đúng không?”

“Đúng vậy”

“Cô lừa tôi, đúng không?”

“Sao nói vậy?”

Ai từ mặt Kuroba nhìn ra anh đã biết mọi chuyện, nên cũng không kinh ngạc, hơn nữa cô cũng biết trước Kuroba sẽ đoán ra.

“Cô gạt tôi, đưa thông tin giả cho tôi. Ngay từ đầu không có chuyện Kaitou KID bị hãm hại vu oan, vì cảnh sát bên kia cho rằng đây có thể chỉ là sự cố ngoài ý muốn.”

“Thì ra là có tình báo trong nội bộ cảnh sát, tôi đã không nghĩ tới điểm này. Nhưng từ đầu cậu khẳng định là tôi nói dối?”

“Vì hiện trường trong nhà Kudo. Ngoài vết tích đấu nhau giữa tôi và cậu ấy, nếu cảnh sát đã từng điều tra qua, khẳng định phải có thêm dấu vết khác lưu lại. Nhưng tôi hôm qua tới đó, cả tiếng gió thổi cũng không

thu được, chứ đừng nói dấu vết nào của cảnh sát đã từng đến đây. Chắc chắn đã có người nói với cảnh sát đây chỉ là sự cố, nên họ không đến điều tra, mà người đó nhất định là cô.”

“Ôi, mệt quá, ngưng được chưa?”

Hai người tiếp tục đối địch nhau, cuối cùng chỉ là tạo thêm mệt mỏi, Ai chủ động yêu cầu dừng cuộc đấu, đem mọi việc mình thấy nói ra.

“Tôi từ lần đầu gặp mặt đã biết anh là Kaitou KID, từ trong cách nói chuyện của anh. Mà tôi lại tận mắt thấy Kudo từ nóc nhà ngã xuống, nên biết chắc anh không phải hung thủ, nhưng tôi vẫn muốn thay Kudo thử anh một chút, nên mới lừa anh.”

“Vậy sao cô lại cho Kudo uống thuốc giải? Không sợ đe dọa tính mạng của cậu ấy sao?”

“Nếu không uống, tôi sợ Kudo sẽ chết trước khi xe cứu thương tới. APTX4869 là thuốc huỷ diệt tế bào, mà thuốc giải thì công dụng tương phản, có thể trong khoảng thời gian ngắn khiến thân thể khôi phục. Cậu ta là từ nóc nhà ngã xuống chứ chẳng chơi, không uống thuốc giải, thì còn giữ mạng tới giờ này?”

Một câu nói liền khiến cả hai nhớ lại, người trong phòng bệnh vẫn đang hôn mê, còn chưa tỉnh lại. Giới hạn 10 ngày chỉ còn 2 ngày nữa.

“Thiệt tình...đây thực sự là quá mạo hiểm...”

Sau khi Ai yên lặng, anh lại bắt đầu tự trách trở lại, nước mắt thậm chí muốn rơi, lại lặn ngược trở vào, nhanh đến mức người khác cũng không nhìn thấy kịp.

Giữa lúc lệ chực trào khoé mắt, Agasa từ đâu hốt hải chạy ra ngoài kêu hoảng.

“Shin...Shinichi nó...”

18. Chương 18

Chắc là vì quá gấp rút, bác Agasa thở hổn hển đến nói cũng không thành câu.

“Hít sâu trước đã, Shinichi bị làm sao?”

“Nó... tỉnh lại rồi.”

Giây phút đó, Kuroba không thể tin vào tai mình.

Khi anh thấy Ai chạy ngay vào phòng thì bình tĩnh, theo phản ứng chạy theo, tới ngoài cửa rồi thì thấy bác sĩ đang ngồi bên cạnh kiểm tra sức khoẻ Shinichi, còn Ai quay lại ra hiệu Kuroba lánh đi.

Kuroba hiểu, lần này anh phải lánh đi, thì hai người mới không đi tới kết cục đối đầu, còn hy vọng le lói nào đó sau này có thể giả vờ quen biết, rồi lại ở chung như trước đây. Nhưng mà, cả hai đều giấu diếm nhau thân phận thật, còn bên nhau thế nào được?

“Đây là ta tự đến tự đi...”

Nặng nề từng bước rời đi, đến khi sắp khuất phòng cậu, anh lại quay đầu nhìn về cửa phòng, tự thì thầm một câu.

Lúc quay lưng bỏ đi, nghe được tiếng người hỏi nhỏ phía sau.

“Sao vậy? Hối hận sao?”

“Ta không dám nói là không, vì cậu ấy là độc nhất vô nhị, không ai có thể tư đoạt, vào lúc này.”

.....

Lại một khoá học kết thúc.

Sau khi trở về từ bệnh viện tới nay đã một tháng, Kuroba cảm thấy lòng mình giờ đây vô cùng trống vắng. Kỳ thực bây giờ anh day ảo thuật kiếm được tiền nhiều hơn so với trước đây, lịch càng chặt kín, hầu như không có một phút nghỉ ngơi, nhưng anh vẫn thấy thiếu đi rất nhiều, rất nhiều điều không thể bù đắp.

Bây giờ ít có được thời gian nghỉ ngơi, cũng đã không còn người nào làm bạn. Buổi tối, chỉ đơn giản là đi ngủ, vì người kia đã không thể gặp lại được nữa, Kaitou KID cũng không cần đóng tiếp.

Nằm trên sofa mềm mại, nhìn đèn treo trên trần, đầu óc trống rỗng, ánh mắt vô hồn như một thằng ngốc, cứ nằm ngó ra như vậy.

Cả tháng trời nay vẻ mặt này của anh đã không còn xa lạ, chỉ khi day học thì mới tạm giấu đi, còn bình thường, thì cứ hay ngốc ra như thế.

Cả buổi chiều nay, anh đã như vậy hai lần.

Cửa trước sân nhà thường để mở, gió mát từng đợt thổi vào phòng. Nhắm mắt nghe tiếng gió, anh hoài niệm cảm giác bay lượn giữa không trung, cảm giác xưa kia được tiêu dao không có gì ràng buộc.

Mơ màng đến mức có người bước vào cũng không hay biết, thậm chí tới khi người ta đến bên cạnh luôn cũng không phát giác.

“Không đóng cửa lại là nguy hiểm lắm nha.”

Giọng nói từ đâu truyền đến, Kuroba lập tức mở mắt ra, nhưng không nhìn thấy ai cả.

Lại cúi đầu vào sofa, ngẫm nghĩ một chút, chắc là nghe nhầm, mà đúng là cửa mở như vậy thật cũng không có tốt lắm, nên bước ra đóng cửa lại.

Đột nhiên, tiếng nước đun sôi trong phòng bếp truyền ra, rồi lại có tiếng tắt bếp ga.

“Ta có nấu nước sao?”

Các chuyện kì lạ cứ liên tiếp phát sinh, cho dù là thằng ngốc cũng biết chắc chắn là có kẻ đáng ghét nào đó tới đây bày trò đùa dai.

“Đây là lần thứ 13 rồi! Mi bước ra đây cho ta!”

Lần này là vừa tắm xong, đã thấy đồ treo trên móc bị đổi thành y phục trẻ em, không thể mặc được. Kuroba cuối cùng nhận không được ra khỏi phòng tắm mắng to.

Một bóng người sau rèm cửa ló ra.

19. Chương 19

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Khuôn mặt giống hệt Kuroba Kaito kia vừa ló ra khỏi rèm cửa vừa cười nham hiểm. Mặc dù lưng đối phương đã che mất ánh trăng, trong phòng lại chỉ mở đèn ngủ, nhưng anh vẫn thấy rõ mồn một.

Thấy rõ một người có khuôn mặt giống mình như đúc, không ngờ trên đời lại có một người như vậy.

“Hoá ra là Kudo, trách sao tôi không tìm ra cậu.”

“Thỉnh thoảng đổi vai với anh giờ trò bịp gạt người một chút.”

Đêm nay Shinichi có khác biệt rất lớn, hoàn toàn không thể nhìn thấu tâm tư của cậu được nữa.

Kuroba lưu ý hai chữ “đổi vai” được nhấn mạnh trong lời nói của cậu.

“Có vẻ cậu đã biết tôi chính là Kaitou KID?”

Đây là lần thứ hai anh thừa nhận chuyện này. Nhưng cảm giác lần này khác, giống như đem toàn bộ gánh nặng trong lòng buông bỏ hết, chỉ đợi một phán xét cuối cùng.

“Vốn là không chắc chắn lắm, nên mới nói vậy thử anh.”

“Cậu không phải chỉ vì muốn thử tôi vài câu mà đi làm mấy trò đùa dai vớ vẩn này chứ...”

“Không hề, chỉ muốn trả thù anh thôi.”

“Trả thù cái gì tôi?”

“Tại vì anh...”

Không hiểu sao cậu đang nói lại ngược, không dám tùy tiện nói ra lời trong lòng.

Lúc chờ Shinichi lựa lời nói tiếp, Kuroba mới để ý cậu lúc trở về hình dạng 17 tuổi, thân hình cao cao, hơn vai anh một chút, cảm thấy thật trưởng thành, mà nhìn lên chỗ bị thương, cũng không thấy đường băng bó nữa.

Kuroba biết Shinichi chỉ nằm viện nửa tháng, giờ đã về nhà rồi, nhưng anh cố hết sức không đi tìm cậu, làm bộ hoàn toàn không quen biết nhau, đến nỗi nhiều lúc vốn có thể vô tình gặp nhau, anh cũng cố lánh.

Anh cứ vừa âm thầm đánh giá vừa lia mắt soi chăm chăm vào Shinichi làm mặt cậu đỏ ửng lên, Kuroba biết cậu tưởng anh cố ý trêu cậu. Mà kỳ thực, má hồng khá ái như vậy, kích thích anh hầu như chỉ muốn lao thẳng tới tảo bạo đè cậu xuống.

“Cậu là trách tôi tự nhiên tránh mặt cậu có phải không?”

Hết sức kiềm nén dục vọng lại, anh nhẹ nhàng đi tới bên cạnh Shinichi, ôm chặt cậu vào lồng ngực, hưởng thụ mùi hương nhẹ nhẹ của ái nhân

Shinichi không quen bị người khác ôm, liên tục giãy giụa, nhưng giãy cỡ nào cũng không né được.

“Buông.”

“Không, nếu cậu đã biết sự thật rồi, vậy tôi sau này không bao giờ buông ra nữa”

“Nếu như tôi cũng đột nhiên mất tích như vậy, anh có chờ tôi hay không?”

“Không.”

Một chữ như viên đạn đâm xuyên tim cậu.

“Vì tôi chắc chắn sẽ tìm ra cậu.”

Kuroba cúi đầu hôn lên cánh môi anh đào mềm mại của cậu, Shinichi nhắm mắt cảm thụ hơi thở đối phương. Nụ hôn từ bờ môi anh vẫn ôn nhu hết như ngày nào, không hề suy chuyển. Tiếp xúc nhẹ nhàng tôn trọng, anh không gò ép cậu. Tình yêu của anh vẫn là một tấm chân tình như nước, không bao giờ có ý đùa cợt qua đường.

Nụ hôn nhẹ này, làm Shinichi nhớ lại cảm giác được hôn lần đầu tiên khi còn bé.

Nhớ lại ngày đó nước mắt tuôn tuôn, nhớ lại Kuroba nhóc con cũng nhẹ nhàng hôn lên má cậu.

“Anh sau này sẽ luôn ở cạnh tôi, đúng không?”

“Đương nhiên rồi. Sao cậu cứ như con nít thế hả, không ngừng hoài nghi hỏi tới hỏi lui. Cậu muốn ngay đêm nay ở lại đây luôn cũng được?”

“Không được, hôm nay vốn chỉ tới trả lại đồ cho anh thôi.”

Shinichi gạt vòng tay của Kuroba ra, đem tâm trạng không nở rời xa mà trở về. Y phục của anh vốn đã thấy lại trên giường, còn có cả những thẻ bài và lá thư anh từng gửi cậu, chỉ thiếu mỗi ách cơ.

Khoảng thời gian đó... Cậu ta thực sự không thể nhớ ra sao? Đang khi Kuroba cảm thấy vô cùng ảm đạm, điện thoại đột nhiên vang lên, đem suy nghĩ bi quan cắt đứt.

“Vừa quên nói cho anh, trưa mai tôi chờ ở công viên đó.”

Shinichi chỉ nói có vậy đã cúp máy cái rụp.

Kin: Kuroba, anh nói chuyện tới gần giữa chương vẫn chưa có mặc đồ vào à

20. Chương 20

Nằm trên giường, Kuroba trần trọc lẫn tới lẫn lui, mãi không ngủ được, thắm thoát đêm tối đã chóng qua, ánh mặt trời đã len vào khe cửa.

Ngủ không được là vì có việc bận khoản.

Bận khoản về buổi trưa sẽ đến thật nhanh hôm nay.

Nhìn lại đồng hồ, bây giờ mới là 9 giờ sáng, còn 3 tiếng đồng hồ mới đến giờ hẹn, thời gian còn nhiều lắm.

Kuroba bước vào nhà tắm, cởi quần áo, xoay vòi sen, dòng nước trong mát ào ào xối từ đỉnh đầu xuống. Cảm giác băng lạnh làm đầu óc vốn đang tù mù của anh thanh tỉnh ra không ít.

Dùng khăn bông trắng muốt lau sạch thân thể, thay xong y phục, cứ như vậy mà mang đầu tóc ướt đầm đi ăn sáng. Bữa sáng đơn giản chỉ có trứng chiên lạp xưởng, còn có một ly cà phê.

Trong lúc đợi cà phê nóng, Kuroba vừa ăn sáng, vừa lấy báo đọc, lúc ăn được phân nửa thì nhớ ra có khoá dạy lúc 10 giờ, anh vội ăn cho xong, đến thời gian đọc báo cũng không có, liền lao đi chuẩn bị tài liệu.

Buổi học hôm nay trôi qua thật nhanh, chưa gì đã hết một giờ rồi. Tan khoá, có một nữ sinh đến nói với anh.

“Thầy Kuroba hôm nay đã hồi phục tinh thần rồi, thật tốt quá.”

Có chuyện vậy sao? Kuroba hỏi lại nữ sinh, cô ấy chỉ cười cười rồi bỏ đi.

Bây giờ là 11 giờ 10, còn 50 phút nữa, cuối cùng anh cũng quyết định đến “hiện trường” sớm một chút.

Viết xong bức điện thư, Shinichi khẩn trương đứng lên, còn cảm thấy vô cùng hồi hộp, giống như cảm giác của con gái lúc hò hẹn với người yêu.

“Shinichi ta...đang gấp cái gì vậy chứ...Thật giống như mấy đứa con gái ngốc.”

Quăng điện thoại lên giường rồi thả người xuống, chỉ phút chốc sau cậu lại thiếp đi vì thân thể mỗi mọt thiếu sức.

Thực ra bác sĩ chỉ là miễn cưỡng cho Shinichi xuất viện, nhưng yêu cầu cậu phải ở nhà nghỉ cho tốt, còn muốn định kì tái khám, dù sao cậu là bị thương ở đầu chứ chẳng chơi.

Khi về đến nhà, Shinichi đã khôi phục hình dáng trước đây, chỉ có thể lực vẫn chưa khôi phục, thường xuyên mệt mỏi, thường xuyên buồn ngủ.

Đêm nay, cậu lại mơ tới chuyện hồi bé cùng Kuroba, nhưng lần này lại ghi nhớ rất rõ ràng giấc mơ của mình.

Cậu ngủ rất sâu, đến lúc tỉnh lại, đã là sáng hôm sau.

“A..a..không thay quần áo mà ngủ quên luôn...”

Đang muốn nướng thêm trên giường, mắt lười biếng quét qua đồng hồ, là 11 giờ 20 rồi.

Đã lỡ ngủ quên, không thể làm gì hơn là vội vã tắm thật nhanh, tóc cũng không thềm chải mà phóng luôn ra cửa, vốn là định đến nơi hẹn sớm hơn 10 phút, vậy mà...

Chạy thực mạng va quẹt tới 2 3 người, xin lỗi một câu lại tiếp tục cầm đầu chạy. Đến lúc tới công viên, lại đụng vào một người, rồi cũng xin lỗi một câu lại cầm đầu chạy tiếp, ai ngờ bị bắt ngờ kéo lại, mất thăng bằng ngã vào trong ngực người nọ.

“Làm cái gì vậy! Không phải tôi đã xin lỗi rồi...”

“...sao?”

Shinichi vốn định theo quán tính quay lại chửi một trận, không ngờ thấy được chính là người cậu đã hẹn ra. Kuroba.

“Chúng ta không phải còn rất nhiều thời gian sao?”

“Tôi vốn là muốn tới sớm 10 phút”

“Sợ là bây giờ đã trễ 5 phút rồi đó, hơn nữa tôi cũng sẽ không chạy mất, cậu gấp làm gì. Sau này tôi sẽ là người đến trước chờ cậu, chờ tới khi gặp được mới thôi. Cậu đi đường cứ từ từ cẩn thận là được rồi.”

Những lời này, làm Shinichi nghĩ đến Ran, mọi lần cũng đều là cậu làm Ran phải đợi.

“Tôi không cần anh giống như Ran, cứ mãi mãi đợi tôi.”

“Tôi đợi vì tôi thích đến sớm, không phải vì cậu cần, cậu có tới là đủ rồi.”

“Lẽ nào tôi không bao giờ là người phải đợi?”

“Tôi nói thế nào rồi thì là thế đấy không đổi nữa.”

Hai người nhón nháo một hồi, vừa đi vừa tìm một băng đá, mua nước rồi ngồi xuống, bỗng chốc lại lặng yên không nói.

21. Chương 21

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

“Tối hôm qua tôi mới nhớ tới cuộc hẹn, xin lỗi.”

“Ờm...”

Shinichi mở miệng xin lỗi, Kuroba chỉ đáp lại gọn một tiếng.

Hai người ngây ra một hồi không nói với nhau lời nào, chỉ im lặng nhìn mấy đứa bé trong công viên đang chơi trốn tìm, đứa rượt đứa chạy, vui vẻ quên hết xung quanh, tự nhiên thấy nhớ khoảng thời gian khoái nhac khi trước, thế giới trong mắt chỉ còn có người kia.

Yên lặng một hồi lâu, Kuroba bất thành linh gào lên.

“TÔI NHẮN KHÔNG NÓI NỮA!!!!”

Volume khủng khiếp tới nỗi mấy thằng nhóc đang chạy chơi trong công viên đều bị dọa lánh ra xa hết, Shinichi giật tung cả người quay ngoắt lại.

“Oa...Đừng có dọa người thế chứ, mấy đứa nhỏ đều bị anh nạt chạy đi hết rồi. Còn có, anh nhắ không nói cái gì?”

Shinichi nổi nóng quay lại trừng cái tên thần kinh vừa báo hại hai bên lỗ tai trái phải của cậu suýt điếc.

“Tôi vốn tính ở cùng cậu một thời gian rồi mới nói, nhưng tôi đợi không được. Tôi thích cậu a!!!! Muốn ngày ngày đều ở bên cậu!!!!”

Cái tên tâm thần bên cạnh Shinichi không những là vừa đang yên đang lành lại ngồi gào lên, còn hướng cậu tỏ tình thô thiển thể này giữa công viên. Con gái tỏ tình với cậu thì cậu không lạ, nhưng con trai thì...mới thấy đó.

Thế là Shinichi trong nhất thời phát hoảng đứng bật lên.

“Đồ...đồ bệnh, cậu không sợ người ta nghe hết sao!?”

Shinichi mặt đỏ như táo đứng lên tránh ánh mắt tứ phương hướng vào mình, lôi mạnh Kuroba đi khỏi lập tức, chỉ để lại hai lon nước đáng thương bị gào đến móp một bên ở lại bằng đá.

Bị kéo đi một hồi, khi qua một cái hẻm nhỏ thì Kuroba giật ngược cậu lại, dùng thân thể ấn cậu vào tường.

Người qua lại trên phố cũng không có để ý con hẻm này nhiều.

Mặt Shinichi phút chốc ửng hồng.

Hồi hộp thở dốc.

“Bộ đầu óc cậu bị...A..Um..m...”

Thấy người dưới thân quá ồn ào lộn xộn, Kuroba chủ động ấn môi xuống hung hăng hôn, tách hàng răng đều trắng ra, táo bạo quần lấy đầu lưỡi cậu. Không thèm để ý tới phản kháng của người bên dưới.

Nam nhân thường hành động thuận theo bản năng, dục vọng. Shinichi không lâu đã bị nộ hỏa mù quáng mê hoặc, say mê không còn để ý hình tượng. Kuroba thừa cơ luồn bàn tay ra sau gáy cậu, ấn nhẹ để hai người càng áp sát nhau hơn.

Đến khi tách nhau ra, Shinichi mới hỗn hển thở dốc, bình ổn hô hấp. Cậu dựa hẳn vào tường, mà Kuroba thì đè sát trên người cậu.

“Cậu có muốn ở cùng tôi không? Kể từ hôm nay, mỗi ngày mỗi ngày, cho tới vô tận về sau, cũng không bao giờ xa nữa.”

Lời nói so với cách thổ lộ ở công viên khi nãy, thật quá khác xa, vẻ mặt vô cùng nghiêm túc và chân thành nói ra lời cầu hôn luôn giữ trong lòng.

Shinichi một thoáng ngẩn ngơ.

Đồng ý không? Thật muốn đồng ý, nhưng mà, Lupin III đã từng nói: trên thế giới, mặt mũi cũng rất quan trọng nha.

“Cậu cầu hôn đấy hả? Tới chiếc nhẫn cũng không có nữa thì đừng có mơ tôi đồng ý.”

Kuroba không biết từ đâu biến ra một cái hộp, bên trong là chiếc nhẫn nhỏ khảm kim cương tinh tế, đeo vào ngón áp út của Shinichi, rồi hôn lên má cậu một cái.

“Cậu sẽ không tháo ra chứ?”

“Đã có lòng muốn đưa thì tôi chẳng việc gì lại không lấy.”

Shinichi nhân cơ hội thoát khỏi ôm ấp của Kuroba, hướng đường lớn đào tẩu. Tuy miệng nói cứng như vậy, bỏ chạy cũng quyết liệt vậy, nhưng sao...

Sao lúc cậu bỏ đi, anh vẫn thấy mặt hồng phẫn trên gương mặt cậu không hề nhạt đi thế nhỉ.

Kuroba đuổi theo, rất nhanh lại hôn trộm cậu thêm một cái.

“Thực là yêu cậu chết mất.”

“Không được xằng bậy ở giữa đường.”

“Vậy là về nhà thì được.”

“Không... đi đâu cũng không được!!! Đừng có bóp méo mệnh lệnh của tôi.”

“Ha ha ha!”

Hai người trên đường vừa đi vừa nháo, lúc qua một tiệm mì thì đúng lúc bao tử Shinichi kêu lên rột rột.

“Dạ dày cậu kêu kìa, nhện là thành bệnh đấy, ta vào ăn cái gì đi.”

“Muốn dạ dày tôi không bệnh thì sau này ngày ba bữa cậu đều lo hết đi hén, hé hé...”

“Aizz, biết rồi.”

Cái cách tỏ tình của anh... *đạp* anh không học ngữ văn hả =...= à nhưng lãng mạn quá thì lại mất tự nhiên, giả tạo. chắc tác giả nghĩ thế nên...

22. Chương 22

Tuy rằng Shinichi rất hùng hồn đề nghị Kuroba phải lo đủ một ngày ba bữa cho cậu, nhưng không ngờ tới anh ta cứ nhiên đáp ứng thật, lại còn vô cùng hăng hái nhiệt tình. Sau khi đưa cậu về nhà, anh liền đích thân xuống bếp mỗi ngày.

Dù Shinichi chỉ sơ sơ chuẩn bị bát đĩa cùng nguyên liệu, định là phụ với anh một chút, nhưng anh cũng không cho cậu động tay, phút chốc cậu đã bị đuổi lại ngồi chờ trên bàn cơm.

“Không phải vừa rồi có tiệm mì ở gần đây sao?”

“Là cậu nói tôi phải lo ngày ba bữa cho cậu mà, vậy bữa đầu tiên này đương nhiên là tôi phải làm rồi.”

Shinichi nhìn bản lưng Kuroba lúc rang cơm, tự nhiên thấy mê mẩn, cảm giác len lén ngắm người ta rồi cũng len lén say mê này càng ngày càng như thành thói quen của chàng thám tử.

Đột nhiên cậu tự vấn, nam nhân trước mắt cậu thật sự không hiểu ý cậu muốn gì sao? Không lẽ anh nghĩ đơn giản là cậu cần một bữa cơm thôi sao?

Đến giờ khắc này, Shinichi vẫn chưa bao giờ biết được cảm giác cùng với người yêu thật sự gần gũi.

Ý niệm muốn cùng với Kuroba ân ái không biết khi nào đã phát sinh trong đầu cậu.

Đang khi Kuroba múc cơm ra đĩa, Shinichi đi tới phía sau ôm chặt thắt lưng anh, tựa mặt lên lưng anh nghe tiếng tim đập.

“Sao đây? Không muốn ăn cơm à, muốn ăn tôi trước sao?”

“Chính là ý này.”

Kuroba vốn chỉ là muốn nói giỡn một chút, không ngờ được Shinichi lại nghiêm túc trả lời như vậy, làm anh có chút hoảng hồn.

“Bất luận thế nào cũng chăm sóc cái bao tử trước đã, làm gì muốn nên chuyện cũng cần có sức lực nha.”

Chắc vì Shinichi đã trở thành hình dạng trẻ con quá lâu, nên Kuroba vẫn chưa quen hình dạng của cậu lúc trở lại thành thiếu niên, bất giác hay dùng cách căn dặn như đối với một đứa trẻ con để nói chuyện với cậu, mà cậu cũng chẳng còn lạ lẫm gì với cách nói này nữa.

Một đĩa cơm nóng hổi thơm phức đặt trước một Shinichi đang bụng sôi ùng ục, cậu ánh mắt lấp lánh nhìn đĩa đồ ăn, nhưng ngay sau đó biểu tình lại tập tức cứng đờ...

,

Cơm chiên trộn thơm, tôm khô, tuy không có gì cao lương mỹ vị nhưng mùi hương hấp dẫn màu sắc bắt mắt, và vị bảo đảm là không tệ. Nhưng...

Hức, có nho khô.

Ăn vài muỗng, Kuroba liền để ý Shinichi hay gạt gì đó từ đĩa cơm ra, thì ra là mấy miếng nhỏ.

“Không ăn nhỏ khô à?”

“Có...có ăn mà...”

Shinichi bị hỏi liền phủ nhận, mà vẫn như cũ múc một muỗng cơm không có nhỏ đưa vào miệng.

“Không cho phép kén chọn!”

“Không phải anh cũng ghét ăn cá sao!?”

Bị nói trúng yếu điểm, Kuroba nhận ra chính mình cũng không tư cách gì đi nói Shinichi, nên chỉ biết tiếp tục ăn.

Cuối cùng cái việc rửa chén cũng bị Kuroba giành luôn, thế là Shinichi lại bị anh bỏ lại sau lưng một lần nữa.

Lúc rửa chén, Kuroba vẫn còn nghe tiếng Shinichi đi lòng vòng trong nhà nhìn đây ngó đó, cho đến khi cậu đi lên lầu hai rồi nghe tiếng đóng cửa cái rụp, thì không có động tĩnh gì nữa.

Lầu hai chỉ có hai gian phòng, phòng không có khoá là phòng của anh, nên anh sắp xếp mọi thứ xong xuôi liền hướng phòng mình bước lên.

Đẩy cánh cửa ra, trong phòng tối om không mở đèn, lại đóng hết rèm, mà Shinichi lại làm gì đó cuộn cuộn ở trong chăn.

Vừa đóng cửa lại thì, Shinichi từ trong chăn lộ đầu ra.

“Qua đây.”

“Làm gì vậy?”

“Mau lên, không thôi để lúc khác à.”

Nhìn thấy Shinichi hành động kì quái, Kuroba bán tín bán nghi bước tới gần giường, đang muốn tiếp cận đã bị Shinichi lôi hẳn lên giường cường vắn.

Cường vắn: “Vắn” có nghĩa là hôn.

23. Chương 23

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Shinichi vừa hôn vừa mút rất mãnh liệt, có thể hiểu ngay cậu đang cấp bách thêm muốn, động tác gấp gáp như thể muốn đem cả linh hồn đối phương hút đi, tay cũng ôm chặt sau gáy anh không rời lỏng dù nửa giây.

Sau một hồi triền miên như sóng vỗ, nụ hôn kịch liệt dần chuyển thành ôn nhu, mặc dù kỹ thuật thì vẫn thật vững vẻ, nhưng ý khiêu gợi thì lại rất minh bạch, đầu lưỡi quấn quện âu yếm tới đa bộ phận mẫn cảm của người kia.

Một chỗc sau, quyền chủ động rất nhanh bị Kuroba chiếm lại, từng tắc thở cũng bị anh đoạt luôn, hai người hôn thẳng đến khi thở không thông nữa mới buông nhau ra.

Mặc dù Kuroba cũng mệt đến thân thể đều đề lên trên người Shinichi, nhưng hai tay vẫn không an phận mà luồn vào trong chăn sờ sảng. Nhưng lúc vừa đụng vào người cậu, anh lập tức phát hiện một cảm giác hoàn toàn khác lạ, không giống như nó vốn có chút nào.

Không phải cảm giác khô khan khi chạm vào quần áo vải vóc, mà là da thịt trơn mịn và cặp môi tròn đầy chắc nịch. Kuroba kinh ngạc trở mắt nhìn qua Shinichi thì cậu đã giấu mình kín hơn vào chăn.

“Cậu đang muốn tôi ăn cậu đó hả?”

“Không...Không dám đâu...”

“Vậy cậu cởi quần làm cái gì?”

“Cái này...là tại vì...vì...không biết nữa!!!!”

Nghe xong mấy câu phủ nhận mà chẳng khác nào thừa nhận của Shinichi, Kuroba bỗng nghĩ người yêu thực sự là khả ái quá đi, thực muốn ghẹo cậu ta mặt đỏ tai hồng thêm mấy trận nữa.

“Cậu muốn chết luôn ở trong chăn hay sao? Mau ra đây đi.”

“Không được...”

Shinichi vừa từ chối xong thì nghe tiếng Kuroba đi vào nhà vệ sinh, sau đó là tiếng cửa đóng lại.

Cậu tự hỏi tại sao lại nhất thời lại quá khích tự cởi sạch y phục lôi Kuroba đến bên giường, hơn nữa còn làm mấy hành động khiêu dâm anh. Thật là quá mất mặt quá hạ thấp rồi... Nhưng biết sao được, cậu đang muốn mà...

Trong lúc Shinichi cứ không ngừng để tâm vào mấy chuyện vụn vặt, Kuroba đã từ WC an tĩnh đi ra, rồi chui vào trong chăn ôm chặt Shinichi.

Đụng chạm đột ngột khiến Shinichi run bật của người.

Hai bàn tay điêu luyện nhẹ nhàng xoa từ thắt lưng đến bên sườn của cậu, Shinichi nhẫn không nổi cảm giác nhột nhột nên uốn người tránh né, lại càng bị ôm chặt, thậm chí bị ấn xuống dưới thân người kia.

Kuroba duỗi một chân của Shinichi ra, hướng vùng gần đùi non cọ cọ, vô tình hữu ý càng chậm chậm tiến gần nơi tư mật, tiếng rên sung sướng đã không thể khống chế mà tràn khỏi miệng Shinichi.

Lúc vuốt lên bên bụng trái, đầu ngón tay cảm thụ được một vài vết không mịn như ở nơi khác.

“Shinichi, sao trên bụng lại bị thương vậy?”

“...A? Chỉ là chuyện lật vật thôi.”

Thái độ giấu giếm của cậu làm Kuroba không hài lòng, đầu lưỡi anh mút mạnh vào cổ cậu rồi lướt dần xuống xương quai xanh, cái lưỡi trơn mượt ướt át khuấy động não bộ Shinichi, tạo một trận kích thích tràn qua lồng ngực, tiếng rên dâm mị chỉ chực chờ ngay cổ muốn phát ra, kích thích dồn dập của anh như vừa giục cậu mà cũng vừa ngăn cậu trả lời rõ ràng.

“Bây giờ thế nào... Không trả lời rõ sẽ nghiêm phạt nha...”

Tay anh cầm lấy đỉnh phân thân của cậu, ngón tay thông thả mơn trớn chậm chậm, còn tay kia lại nhu lộng trên bờ ngực đã ửng hồng.

Thân thể cậu run lên theo kích thích, khao khát càng nhiều, nhưng anh lại cố trì hoãn chỉ cứ thi thoảng mới kích vào vài điểm mẫn cảm, ương thật nhiều mầm ham muốn trên khắp cơ thể cậu.

“...Bị... trúng đạn...là do sơ suất thôi...”

“Bị Trúng đạn cũng không phải chuyện vặt nha, kẻ thiếu chút nữa là bị bắn chết thì không có quyền nói như vậy.”

Kuroba nhắc người đi đến cái tủ bên giường cầm một lọ thuốc nhỏ, dính một ít ra tay.

Shinichi hiếu kỳ ngó xem Kuroba đang tính làm gì, nhưng đến khi thấy ngón tay anh đang chuẩn bị hướng cửa động đưa vào, Shinichi phát hoảng dốc toàn lực phản kháng, khuỵu loạn lên muốn đẩy Kuroba ra.

Dù sao, cậu vẫn hoàn toàn chưa có kinh nghiệm trong chuyện này.

24. Chương 24

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Đối với tâm lý e sợ với lần đầu tiên, Kuroba trong lòng hiểu rõ, nhưng không có ý dừng lại động tác.

“...Dừng...Dừng mà...”

Shinichi mặc dù hết sức trấn tĩnh nhưng vẫn không xua hết được sợ hãi. Cậu không còn chống cự kịch liệt như trước, nhưng miệng vẫn không ngừng cự tuyệt.

“Kẻ chủ động quyền rũ tôi cũng không có quyền phản đối nha.”

Vừa nói xong, Kuroba như thấy được Shinichi rũ hai tai chó con xuống, thân thể cũng hơi run run lên.

“Nếu không dám nhìn thì ôm tôi này, vậy sẽ không nhìn thấy nữa.”

Shinichi vừa nghe vậy liền ôm chặt Kuroba, căng thẳng nhắm chặt hai mắt.

Lúc Kuroba đưa ngón tay đầu tiên vào, cảm giác có dị vật tiến vào làm Shinichi nhin không được phải co chặt cửa huyết.

Ngón tay anh ở bên trong vẽ loạn khiến cậu toàn thân run rẩy, không biết làm sao mới ngăn được ngón tay kia lại. Nội bích bị đụng chạm làm thân thể bắt đầu dâng lên loại cảm giác rất lạ.

Loại cảm giác này là sao đây? Gọi là vui sướng thì không hẳn đâu, nhưng cũng làm cơ thể rơn lên từng đợt giống như vui sướng. Ngón tay thăm dò mọi góc ngách trong huyết động một lát thì dần rút đi, nhưng thoát cái lại đột ngột động tới một vị trí đặc biệt làm Shinichi không kiềm được tiếng rên kiều mị phát ra.

“Tôi thấy hình như vừa nghe được...tiếng gì nha...”

Kuroba khẽ sát tai Shinichi nói với giọng trầm thấp, rồi đưa thêm vào một ngón nữa. Loại đau đớn này làm Shinichi thật muốn hét to lên, nhưng lập tức nhớ tới mình vừa rên rỉ như nữ nhân dâm dục, liền cắn vào cổ Kuroba ngăn tiếng rên lại.

Đau đớn trên cổ làm Kuroba nhú chặt hai mày, đó là tín hiệu báo cho anh vừa rồi cậu bị đau, cũng là muốn nói anh nhẹ nhàng lại, anh bỗng nhiên cũng cảm thấy thấu hiểu.

Tay kia mò tới nhục bồng cương cứng đang ngẩng đầu, kích thích xung quanh lỗ nhỏ trên đỉnh, muốn làm Shinichi thả lỏng hơn.

Hai cảm giác khác lạ trước sau song song kích thích, lại thêm ngón tay trong cơ thể cứ day ngay điểm mẫn cảm đã đập tan lý trí của Shinichi, cậu cong người uốn thắt lưng lên như muốn được cho càng nhiều hơn.

Phân thân mẫn cảm vốn đã đứng thẳng của Kuroba bị bụng Shinichi đụng tới, bên tai còn truyền đến tiếng thở dốc của ái nhân, dục vọng vô pháp áp chế cuối cùng bạo phát.

Vội rút ngón tay ra, đem Shinichi áp đảo trên giường, nâng lên bờ eo nhỏ nhắn của người bên dưới.

“Lần đầu sẽ hơi đau một chút, nhưng tôi sẽ tận lực làm cậu thoải mái, thả lỏng ra nào.”

Shinichi nhìn hai mắt Kuroba đã bị tình dục bịt kín, tim nhất thời đập loạn, đến khi cảm giác đau nhói truyền từ dưới lên thì mới bình tĩnh.

“...A...”

Tiếng la đau đớn vẫn không làm cảm giác nhức nhối phía dưới giảm đi chút nào, cậu chỉ còn biết cắn chặt tấm lưng anh.

Từng chút, từng chút đẩy vào, cho đến khi vào ngập đến gốc, cảm giác bó chặt làm Kuroba toát mồ hôi, lưng cũng trơn bóng.

Shinichi bị đau đến vậy đáng ra phải muốn dừng lại cho rồi, nhưng cậu lại thấy có tia sung sướng nào lia từng đợt trong huyết động, đồng thời cũng có một luồng khoái cảm dâng khắp cơ thể.

Còn Kuroba thì cả người chấn động bởi ma sát ấm áp bên trong.

“Tôi yêu cậu...”

Trong cùng một lúc, hai người song song nói ra cùng một câu. Kinh ngạc nhìn vào mắt người kia, đều phát hiện trong mắt nhau đọng đầy hạnh phúc ngọt ngào.

“Động được rồi đấy.”

“...Um.”

Nhẹ nhàng hôn lên mặt Shinichi, Kuroba hơi co lưng nhịp nhàng đẩy tới. Ái tình như dòng điện chạy khắp người, từng tắc da thịt ma sát đẩy sung sướng ngày càng dâng cao.

Lúc đầu là biểu tình đau đớn, nhưng càng về sau, mỗi một lần ra vào là mỗi một lần thiên đàng trần gian, khoái cảm như sóng ngoài khơi, liên tục vỗ bờ.

Tiếng dâm thủy rục rịch chảy ra, thanh âm động dẩy kịch liệt đầy cả gian phòng, nhục bồng to cứng mỗi lần cứ như muốn xuyên thấu tràng bách, hướng thẳng điểm G mà ma sát dần vật.

“....Nhanh...nhanh nữa a..”

“Gọi tên tôi đi...cùng nhau lên đỉnh...”

“...Kaito..Ah..a...Nữa đi...”

“Shin...Shin...”

Tay phải Kuroba nắm chặt phân thân nóng cháy của Shinichi, tốc độ trườn sát theo bản năng ngày càng nhanh hơn. Đến khi nước đã tràn ly, hai tia tinh dịch trắng đục cùng lúc bắn ra một lên bụng Kuroba và một vào sâu trong huyết động của cậu.

Minh họa chứ nv không phải Kid & Shinichi

Tư mật, tư huyết, huyết động, cúc hoa, tràng bách: đều là chỉ “cửa sau” mà dịch ra tiếng hán là cái gì môn ai cũng biết đấy.

25. Chương 25: (hoàn)

Trong mông lung, Shinichi nằm ngủ thấy không thoải mái lắm nên muốn trở người một chút, nhưng xoay không được, hình như có cái gì đè lên trên người.

Lấy tay sờ sờ thì mò thấy một mớ vải lù xù, ngẩng đầu muốn nhìn thử thì một cái khăn lông từ trên trán rơi xuống.

Gỡ cái khăn ra liền thấy một tên ngực đang ghé lên trên người mình mà ngủ, xem ra vốn là đang ở bên cạnh chăm bệnh đây mà.

Yên lặng nhìn gương mặt Kuroba khi ngủ, khoé miệng còn chảy nước bọt nữa, thật giống như trẻ con, hơn nữa khuôn mặt còn rất hồng hào đầy đặn, làm Shinichi kiềm không được phải đưa tay nựng nựng.

Giữa lúc cậu đang vuốt ve thì đột nhiên đầu ngón tay bị kiềm một cái.

“A...”

“Cậu hưởng thụ rất thoả mãn rồi phải không, đến mức đánh thức tôi rồi mà cũng không hay sao?”

“Ha ha, tại không để ý thôi.”

Shinichi cười nhớ lại đêm kịch liệt vừa qua, thấy tay Kuroba đưa tới, liền e sợ mà nhắm mắt lại.

Nhưng mà Kuroba chỉ là đưa tay sờ trán cậu.

“Hình như hạ sốt rồi.”

“Hôm qua tôi sốt à?”

“Lần đầu tiên đều như vậy thôi, cho dù con gái cũng sẽ đau nhức mà, huống chi con trai. Sốt nhẹ hôm qua nay đã tốt hơn nhiều rồi.”

Nghe Kuroba chăm chú giải thích, Shinichi nhớ lại hôm qua mình quả thật khác xa đó giờ, nằm dưới thân anh cứ một lần lại một lần muốn được nhiều hơn cho đến khi mê man mới thôi.

Nhớ tới đó, Shinichi tự nhiên mặt đỏ như gạch tôm chín.

“Tôi...”

“Không cần “tôi” gì hết, nói chung cậu cứ nghỉ ngơi tốt là dc rồi.”

Kuroba cứ như vậy đem khăn mặt đi ra khỏi phòng.

Shinichi vốn là muốn rời giường, lại thấy hạ thân vô lực.

Mà nghĩ lại, Shinichi nhận ra hình như mình luôn thích được Kuroba chăm sóc, bất luận là bây giờ hay trước đây.

“Kuroba anh từ sau khi tôi ngủ, cũng không có nghỉ ngơi hay sao?”

“Cậu là đang lo cho tôi đấy à?”

“Không được hỏi ngược lại tôi, mau trả lời.”

“Tôi không mệt, cậu trở lại giường nằm đi.”

“Giường này là của anh mà, rồi anh ngủ ở đâu?”

“Tôi ra sofa ngủ cũng được mà.”

Chẳng biết từ hồi nào, luận điểm của cuộc cãi vã đã chuyển từ vấn đề có ngủ tiếp hay không sang ai nên ngủ ở đâu.

“Đồ ngốc...Lên giường ngủ chung.”

“Hậu quả tự chịu nha.”

Không muốn cãi tiếp với Shinichi, Kuroba cuối cùng cũng nhượng bộ cậu chui vào trong chăn cùng nhau ngủ.

Hai tên ngốc đó, sợ là đến tận sau này, vẫn đang tiếp tục cãi qua cãi lại, cho đến khi cả hai đầy đầu tóc bạcrồi vẫn còn tiếp tục cãi nhau.

Hết.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cau-chuyen-cua-tham-tu-lung-danh-va-sieu-dao-chich>